

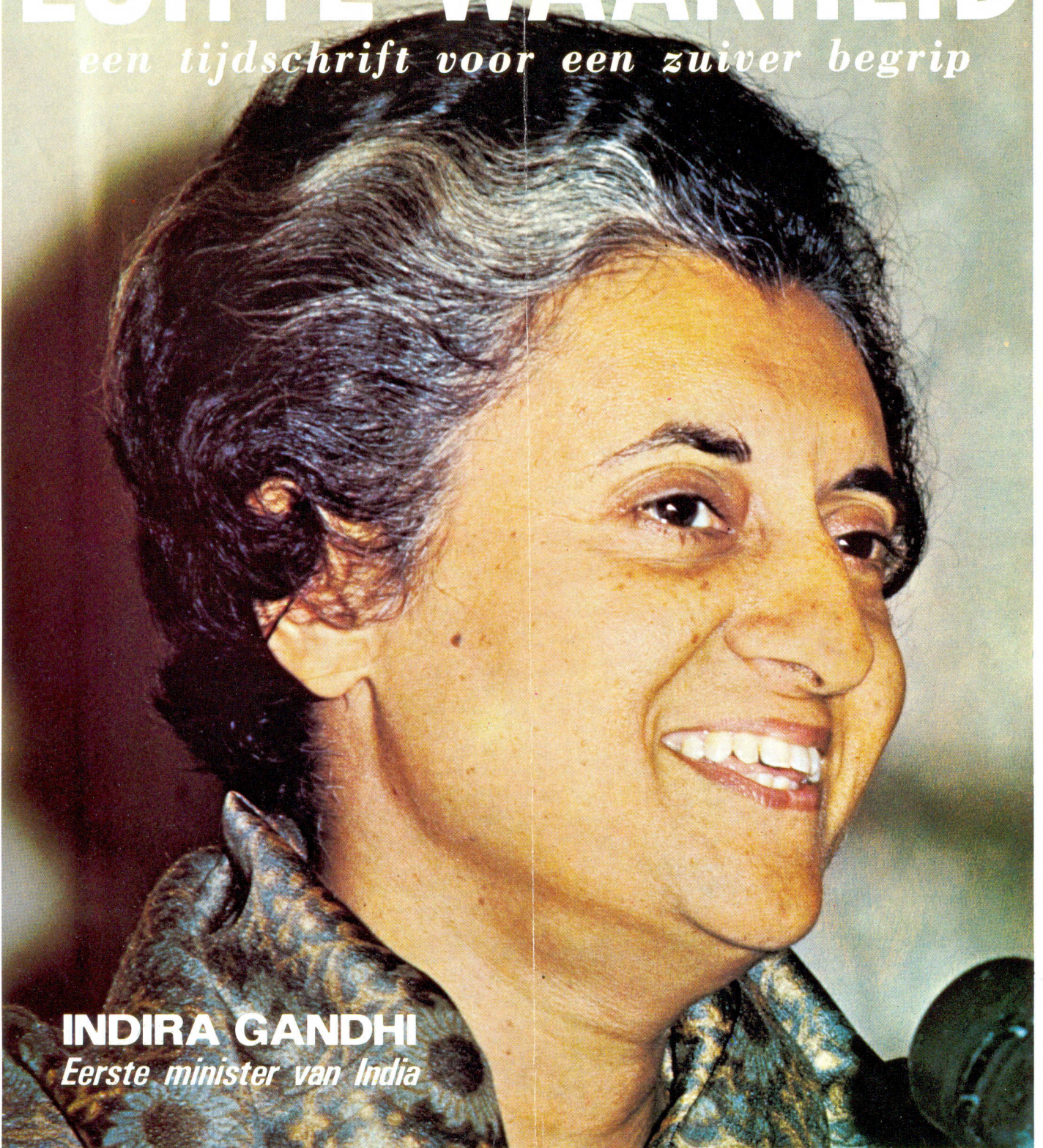
OKTOBER 1971

the **PLAIN TRUTH**
a magazine of understanding
NEDERLANDSE EDITIE

de

ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

INDIRA GANDHI
Eerste minister van India

Dit schrijven ONZE LEZERS

Gratis — een raadsel?

„Gaarne zou ik uw uitgave *De ECHTE WAARHEID* willen ontvangen. Hoe het vandaag de dag nog mogelijk is om dit zeer interessante en leerzame blad gratis te verspreiden, is mij, bekend met de kosten van een dergelijk keurig uitgevoerd blad, een raadsel. Een ieder zou het eens moeten lezen; er zouden dan heel wat misstanden en dagelijkse moeilijkheden beter worden begrepen en overwonnen. Want door uw uitgave krijgt men niet alleen een gezonde kijk op tal van zaken, maar vaak ook kan men lezen wat er aan te doen is. Dat men het ter harte mag nemen, is mijn wens en van vele anderen. Veel succes met uw goede werk.”

H.R.N., Den Haag

- *Als u het omliggende artikel op blz. 32 leest, dan is het raadsel opgelost!*

De Echte Waarheid

„Ik ben al jaren geabonneerd op andere wetenschappelijke tijdschriften, maar met zo'n uniek blad heb ik nooit eerder kennis gemaakt, en dan nog geheel kosteloos!

„*De ECHTE WAARHEID* heeft ongetwijfeld antwoord gegeven op verschillende vragen in diverse sectoren van de wetenschap en ik spreek hierbij ook de hoop uit dat uw blad alle vragen die de toekomst ons stelt op dezelfde wijze zal blijven beantwoorden in de ruimste zin van het woord.

„Het tijdschrift wordt ook door mijn vrienden gelezen en in Paramaribo ken ik verschillende mensen die een abonnement hebben.”

A.G.M., Paramaribo, Suriname

Tiener

„In één van uw vorige tijdschriften hebt u het probleem van de tieners behandeld. Daar ik zelf nog een jeugdige lezer ben van uw tijdschrift, wekte het artikel over 'Zo kun je nu een tiener zijn' dadelijk mijn belangstelling.

„Na het lezen van dat artikel was ik

met verstomming geslagen dat wij, de hedendaagse tieners, in zo'n wereld leven en zonder dat we het bewust weten, meedoen aan deze rotboel. Of we weten het misschien wel, maar kunnen er geen oplossing voor vinden, waardoor we blijven meelopen met de rest van onze tijdgenoten.

„Om misschien toch wat klaarder te zien in deze tijd van ontucht, seks en andere amusante flirtpartijen, zou ik het op prijs stellen als u me de volgende boekjes zou willen toesturen: *Echte vrouwelijkheid — een 'verloren kunst'?* en *De ideale wereld van morgen — een blik in de toekomst.*”

A.V., Geel, België

Boeiende lectuur

„Al meer dan 2 jaar ontvang ik uw tijdschrift. Hoewel ik het niet altijd helemaal met u eens kan zijn, blijkt *De ECHTE WAARHEID* altijd boeiende lectuur te zijn die me aanzet om over veel toestanden na te denken. Daarom zou ik ook graag *TOMORROW'S WORLD* ontvangen en de brochure: *De zeven regels voor succes.*”

F.L., St.-Eloois-Winkel, België

„Kritisch, toch geboeid, heb ik één exemplaar van *De ECHTE WAARHEID* gelezen. Mijn belangstelling groeide naarmate ik vorderde; *niet* omdat ik alles kon accepteren, misschien *wel* omdat ik zelf in een heel andere richting denk!! Inderdaad, het is noodzakelijk om ook met andere denkwerelden in contact te komen om je eigen mening zeker te stellen. Is het mogelijk dat ik ook de volgende bladen ontvang?”

D.F., Okkenbroek

- *Jazeker, met alle plezier!*

Evolutie

„Wegens tijdgebrek was ik niet in de gelegenheid de mij op gezette tijden toegezonden nummers geheel door te lezen.

(*Vervolgd op pagina 32*)

de ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

Oktober 1971

4e jaargang

No. 10

Wordt maandelijks uitgegeven in Pasadena (Californië), Radlett (Engeland) en North Sydney (Australië) door Ambassador College. Franse, Nederlandse en Duitse edities worden uitgegeven in Radlett, Engeland; Spaanse editie in Big Sandy, Texas. ©1971 Ambassador College (U.K.) Ltd. Alle rechten voorbehouden.

HOOFDREDACTEUR

HERBERT W. ARMSTRONG

ADJ. HOOFDREDACTEUR

GARNER TED ARMSTRONG

CHEF-REDACTEUR

Dr. Herman L. Hoeh
Roderick C. Meredith

REDACTEUR VORMGEVING

Arthur A. Ferdig

Kernredactie

William Dankenbring Gene H. Hogberg
Vern L. Farrow Paul W. Kroll
David Jon Hill Eugene M. Walter

Regionale Redacteuren: Engeland: Raymond F. McNair; Australië: C. Wayne Cole; Zuid-Afrika: Robert Fahey; Duitsland: Frank Schnee; Zwitserland: Colin Wilkins; Filippijnen: Colin Adair; Zuid-Amerika: Enrique Ruiz.

Redactiestaf: Gary L. Alexander, Dibar K. Apartian, Robert C. Boraker, Charles V. Dorothy, Jack R. Elliott, Gunar Freibergs, Robert E. Gentet, Ernest L. Martin, Gerhard O. Marx, L. Leroy Neff, Richard F. Plache, Richard H. Sedliack, Lynn E. Torrance, Basil Wolverton, Clint C. Zimmerman.

Ontwerp en uitleg: John Susco, Ron Taylor.

Documentatie: Dexter H. Faulkner, Donald D. Schroeder, Karl Karlov, Paul O. Knedel, Clifford Marcussen, David Price, Rodney A. Repp, W.R. Whitehart.

Fotografie: Norman A. Smith, Joseph Clayton, Lyle Christopherson, Frank Clarke, David Conn, Jerry J. Gentry, Ian Henderson, John G. Kilburn.

Grafische verzorging: Thomas Haworth, Dick Jordan, Connie Johnson, Roy Lepeska, Ronald Lepeska, Herbert A. Viera, Jr., Robb Woods, Monte Wolverton.

Administrateur

Albert J. Portune

— Nederlandse Editie —

Redactiestaf: Roy McCarthy, Dick Gagel, Roger Franck, Matthieu Janssen, Iepke Klarenberg, Han Wilms, Charlote Cordell, Gerda Zonneveld.

Grafische verzorging: Don Faast, John Dunn, David Lloyd.

UW ABONNEMENT is reeds door anderen betaald. Exemplaren voor massaverspreiding worden niet ter beschikking gesteld. Niet in de handel verkrijgbaar.

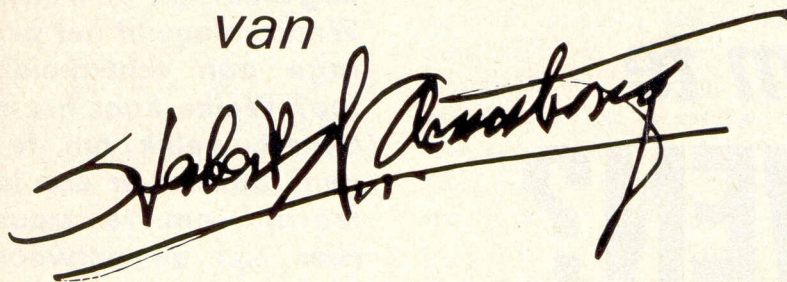
Abonnees in Europa, Afrika of Azië gelieven hun correspondentie te richten aan: Ambassador College, Postbus 496, Arnhem, Nederland.

Indien elders woonachtig: Ambassador College, Dutch Department, P. O. Box 1030, Pasadena, California 91109, U.S.A.

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging graag zo spoedig mogelijk, met vermelding van zowel *oud* als *nieuw* adres.

Persoonlijk

van

Mevrouw Gandhi vertelt mij over haar schrikbarende verantwoordelijkheden

EEN VAN de afschuwelijkste rampen die ooit grote mensenmassa's kunnen treffen, is zojuist op de schouders van een vrouw gelegd als één van de talrijke problemen die opgelost moeten worden.

De gehele wereld werd geschokt toen het nieuws wereldkundig werd gemaakt over de toenemende massale sterfgevallen door de cholera-epidemie onder de vluchtelingen van Oost-Pakistan naar India.

Tijdens mijn persoonlijke ontmoeting in december j.l. met de minister-president van India, vertelde mevrouw Indira Gandhi mij over de verpletterende last van de problemen die tot haar verantwoordelijkheid behoren. Eén van haar ernstigste problemen was dat van de Pakistaanse vluchtelingen die toen met ongeveer 1500 man per dag over de grens India binnenstroonden — behoeftig en hulpeloos en die door haar overbelaste regering gevoed, gekleed en gehuisvest moesten worden.

Na mijn bezoek aan haar, barstte het Pakistaanse probleem uit alsof „de hel losgebroken was”. In Oost-Pakistan brak een burgeroorlog uit. Het vluchtelingenvraagstuk nam in overstelpende mate toe. Vervolgens brak eind mei de cholera-epidemie uit, die zich begin juni tot een reusachtige ramp uitbreidde. En daarbij braken op 5 juni nog de moessonregens los over oostelijk India. Op dat moment werd in India geschat dat de uitbreiding van de cholera in India reeds 5000 vluchtelingen uit Oost-Pakistan gedood had.

Mevrouw Gandhi was onmiddellijk naar Calcutta gevlogen om zich ter plaatse op de hoogte te stellen van de epidemie. Ze had andere landen om hulp gevraagd. Medische hulp werd door de lucht naar Calcutta aangevoerd uit Engeland, de Verenigde Staten en andere landen. Op 5 juni sloten drie Indiase Staten, Meghalaya, Tripura en Assam hun grenzen voor verdere vluchtelingen. In Oost-Pakistan, waar geen medische hulp beschikbaar was, waren de toestanden nog erger. Enorme vluchtelingenkampen werden snel opgezet om te voorkomen dat de cholera-epidemie zich naar Calcutta en andere steden en dorpen zou uitbreiden.

Toevallig schrijf ik het „Persoonlijk”-artikel van deze maand

(Zie verder pagina 29)

In dit nummer

Dit schrijven onze lezers

— Binnenzijde voorpagina

Persoonlijk 1

Wat is de beste leeftijd om te trouwen? 2

Nucleaire nachtmerrie— zal het gebeuren? 7

Zal het Gemenebest de jaren zeventig overleven? .. 13

Wat er nodig is om de woestijnen in bouwland te veranderen 18

Vooruitlopend nieuws 28

Uitzendtijden van
De WERELD VAN MORGEN
— Binnenzijde achterpagina

Foto: Ambassador College

ONZE OMSLAGFOTO

Indira Gandhi werd geboren in de Noordindiase stad Allahabad. Zij is de dochter van Jawaharlal Nehroe, de eerste minister-president van India. Mevr. Gandhi ontving haar opleiding in India, Zwitserland en Engeland. Zij bekleedde van 1964 tot 1966 de post van minister van voorlichting en radiodienst. Ze kreeg de post van minister van buitenlandse zaken aangeboden, maar aanvaardde die niet. Mevr. Gandhi werd India's derde minister-president in januari 1966, na de dood van Lal Bahadoer Shastri.

Wat is de beste leeftijd om te **TROUWEN?**

Waarom zijn er zoveel ongelukkige huwelijken? Waarom neemt het percentage aan echtscheidingen toe? Welke kans heeft een tienerhuwelijk om te slagen? Bestaat er een ideale leeftijd om te trouwen? Hier zijn de antwoorden, ontleend aan een schat van ervaring aan huwelijksraadgevingen.

door Herbert W. Armstrong

„**I**K DACHT dat ik zonder Arie niet kon leven”, zei Gloria, „en dus vroeg ik mijn ouders voor mij te tekenen. Ik ben zestien en Arie is negentien jaar oud. Natuurlijk wilden mijn ouders niet dat ik trouwde. Maar ik zei tegen mijn moeder dat ik zou weglopen of zwanger worden als zij niet tekende. Nu zijn we twee maanden getrouwd en het is helemaal niet zoals ik het me voorgesteld had.

„Ik dacht dat Arie een grote, sterke man was, maar zodra we getrouwd waren, leek het of hij begon te veranderen. Hij zag er zo knap uit en hij was zo vriendelijk. Nu is hij zo bang en zo'n lafaard. Hij is z'n baan kwijt en weet niet hoe hij aan een andere moet komen. Hij zegt dat ik een baan moet zoeken om te helpen. In plaats van groot, sterk en knap is hij nu plotseling toch zo laf. Hij is net een bang kind. En hij zegt dat *ik* onvolwassen ben!

„Getrouwd zijn is helemaal niet zoals ik gedacht had. Ik weet niet meer precies hoe ik het me voorgesteld had, maar toch prettiger – romantischer – anders. De dag na de bruiloft wist ik dat we een grote fout gemaakt hadden en sindsdien is het alleen nog maar erger geworden. Arie is razend op me en vloekt omdat ik niet kan koken; ik heb nooit in mijn leven een bed hoeven opmaken totdat we getrouwd waren en toen kwam ik tot de ontdekking dat ik niet wist hoe ik het doen moest. Je weet hoe het gaat. Mijn moeder deed alles voor me – waste mijn kleren en streek ze – en ging ze zelfs voor me kopen. Thuis had ik nooit enige verantwoordelijkheid. En nu zitten Arie en ik

elkaar voortdurend in de haren. Hij kijft voortdurend op me omdat ik niet weet hoe ik iets moet doen en hij is helemaal gefrustreerd en zegt dat er niets in het leven de moeite waard is om voor te leven. Hij wil almaar seks en ik niet. Ik word boos op hem omdat hij helemaal niet bedachtzaam voor me is en hij wordt kwaad op mij en zegt dat ik seksueel ongevoelig ben en hij heeft me ook al een paar keer geslagen. Toen hij nog een baan had, gaf hij mij geen geld en nu heeft hij zelfs geen baan meer. Hij laat me 's avonds alleen thuis en gaat dan met zijn vrienden op stap; hij heeft zelfs afspraakjes gehad met sommige vriendinnetjes van vroeger. Ik wil mijn ouders niet vertellen wat voor een fout ik gemaakt heb. Wat moet ik beginnen? Het is helemaal niet zoals ik het me voorgesteld had!"

Welke kans heeft een tienerhuwelijk om te slagen en gelukkig te zijn?

Een fifty-fifty kans?

In de V.S. is de kans zelfs minder dan fifty-fifty! Amerikaanse statistieken bewijzen het! Meer daarover later.

Bestaat er een IDEALE LEEFTIJD om te trouwen? JA, INDERDAAD! Ook daarover later meer!

Maar allereerst: HOE KOMT HET dat er vandaag zoveel huwelijken mislukken? VANWAAR KOMT de alarmerende stijging in ONGELUKKIGE huwelijken, ontwrichte gezinnen en echtscheidingen?

Hiervoor bestaat niet één reden, maar er zijn VERSCHILLENDE oorzaken. Eén van de voornaamste is TE JONG trouwen! DE STATISTIEKEN – de FEITEN – tonen aan dat in Amerika iets minder dan de helft van die huwelijken slagen.

De fundamentele oorzaken

Wat er ook moge gebeuren, er is altijd een oorzaak. Er is altijd een oorzaak geweest voor elk gevolg. Wat betreft ongelukkige en opgebroken huwelijken zijn er vele oorzaken, maar sommige ervan zijn elementair en fundamenteel.

Waarschijnlijk is de hoofdoorzaak dezelfde als die van alle oorlogen en al de moeilijkheden van de mensheid – DE MENSELIJKE NATUUR!

De menselijke natuur is IJDELHEID.

IJdelheid is eigenliefde – egocentrisme. De menselijke natuur is een neerwaarts gerichtte kracht die de mens tot ijdelheid aanzet. Zij heeft de neiging eerst aan zichzelf te denken en daardoor het zelf *boven* al het andere te verheffen. Op zijn beurt wekt dit begeerte, hebzucht, nijd, afgunst en haat op.

Ik heb al dikwijls uitgelegd dat het ZELF, in de bredere zin van het woord, heel uw eigen wereld – als het ware uw eigen koninkrijk – uitmaakt. Het omvat datgene wat aan het zelf toebehoort en datgene waar het zelf zich mee verbonden voelt.

Een jonge man en een jonge vrouw worden op elkaar verliefd – of tenminste *zij beelden zich in* dat zij verliefd op elkaar worden – en trouwen. Hij beeldt zich in dat zij *hem toebehoort* en dat zij met hem verbonden is en, zolang alles goed gaat, dat zij van hem deel uitmaakt. En zij beeldt zich op haar beurt hetzelfde in van hem.

Maar zodra het verkeerd begint te gaan – misschien heeft zij aan zijn verlangens

„In de meeste gevallen van ongelukkige of gebroken huwelijken waarmee ik in contact kwam waren het huwelijken van mensen die te jong trouwden.“

niet willen voldoen of misschien geeft hij haar geen geld of is hij niet attent voor zijn vrouw – zodra de een op de ander z'n tenen trapt – van dat ogenblik af verdwijnt het gevoel van verbondenheid. Het ZELF komt in opstand *tegen* de ander. De ander maakt dan niet langer deel uit van het zelf.

En dan?

En dan zegt zij in bittere wrok: „Alle mannen zijn woestelingen!“

En dan zegt hij met evenveel bitterheid en gefrustreerd ressentiment: „Zij is een frigde vrouw“.

Met andere woorden, wat is het precies wat men gewoonlijk ten onrechte liefde noemt?

Het is geen werkelijke liefde. Het is veelmeer een soort van gevoel, een indruk dat men verliefd is – door iemand betoverd en bekoord wordt, in hartstochtelijk verlangen ontstoken te zijn en door onberekenende hartstocht verblind te worden. Het is meegesleept worden door een hartstocht van verwachte extatische verrukking. Nog duidelijker uitgedrukt is het een verwachting die opgewekt wordt door de hoop iets van de ander te ONTVANGEN, te KRIJGEN en te HEBBEN.

Werkelijke en *ware* liefde is fundamenteel een ONBAATZUCHTIGE, INNERLIJKE BEZORGDEHEID VOOR HET WELZIJN VAN DE ANDER. Het is een oprechte bezorgdheid voor het welzijn van de ANDER, niet voor het ZELF. Wanneer het bezorgdheid is voor het ZELF – zoals de zogenaamde „liefde“ in bijna elke liefdesgeschiedenis – is het in feite WELLUST en geen ware LIEFDE!

Ongetwijfeld zijn meer dan 99% van alle huwelijken gebaseerd op deze VALSE „liefde“, ongeacht op welke leeftijd zij aangegaan werden.

Zolang zij hem behaagt – zolang zij hem dit verrukkelijke gevoel van verliefdheid, van heerlijk genot geeft – denkt hij dat hij haar diep liefheeft. In werkelijkheid heeft hij datgene wat hij van haar krijgt lief. En dit geeft hem het gevoel dat zij van zijn eigen wereld, zijn eigen IK deel uitmaakt. Hij heeft zichzelf lief – en zolang zij, in zijn ogen, deze verbondenheid aan ZIJN EIGEN IK blijft houden, zal hij het gevoel hebben dat hij haar liefheeft. Dit geldt voor beiden. Zolang *zij* gelukkig is met hem – van hem krijgt wat zij verlangt – het gevoel van saamhorigheid blijft houden – zal zij het gevoel blijven hebben dat zij verliefd op hem is.

Het EIGEN IK is gewoonweg de menselijke natuur.

Welke kansen heeft derhalve het gemiddelde huwelijk om te slagen? Er komen meer factoren dan deze ene bij te pas. Maar zolang iedereen datgene van de ander *krijgt* dat zijn EIGEN IK voldoening schenkt, zal het huwelijk het uithouden.

Een andere fundamentele factor is van religieuze aard. Tot de Eerste Wereldoorlog werd door de godsdienstige leerstellingen in de westerse wereld een soort van aangekweekte overtuiging verspreid dat het huwelijk in stand gehouden MOET worden „tot de dood ons scheidt“. Een groot

gedeelte van de huwelijken hield ten gevolge van deze overtuiging stand, waar zij vandaag op een echtscheiding zouden uitlopen.

Een andere factor die vandaag als één van de voornaamste OORZAKEN genoemd kan worden is van economische aard. Vroeger waren vrouwen economisch meestal van hun echtgenoot afhankelijk. De drang tot ZELFBEHOUD hield hen aan hun echtgenoot gebonden – en dreef hen aan om te trachten hem „te bevredigen” onder omstandigheden waartegen de moderne vrouw in opstand zou komen. Heden ten dage hebben vele vrouwen een baan en zijn zij meer onafhankelijk. Dit brengt met zich mee dat zij het veel minder nodig vinden hun echtgenoot te bevredigen tegen hun eigen wil in en dat zij meer bereid zijn desnoods hun echtgenoot te verlaten en het gezin uiteen te laten vallen. Het was waarschijnlijk toch geen echt THUIS als de vrouw buitenshuis werkte.

Een andere belangrijke factor is de moderne opvatting van gelijkheid – wie „de broek aanheeft”. Wanneer de echtgenoot afstand doet van zijn verantwoordelijkheid, dan neemt de vrouw die over. Van nature is de man bestemd de leiding en de verantwoordelijkheid op zich te nemen. Heden ten dage is de arme, door de vrouw geregeerde pantoffelheld van een man – meer muis dan man – een belachelijk wezen. Heden ten dage groeien jongens op meer lijkend op meisjes dan op echte kerels!

Deze – naast nog vele andere – zijn vandaag de oorzaken van ontwrichte gezinnen. Zij zijn de BAROMETER van een INEENSTORTENDE beschaving – het TEKEN AAN DE WAND dat het doodvonnis van de moderne maatschappij voorspelt!

Een andere BELANGRIJKE oorzaak is natuurlijk de „nieuwe moraal” wat eenvoudig een verkeerde naam is voor een rioolput van immoraliteit!

Wanneer de maatschappij ongebreidelde en vrije voorhuwelijkse seksuele omgang begint te accepteren en echtbreuk door psychologen als „goed” beschouwd wordt, en wanneer de mensen zich gaan „vermaken” in clubs waar echtgenotenruil bedreven wordt, dan moeten huwelijken wel ineensorten – en luidt de maatschappij haar eigen doodsklok!

Wanneer men al deze factoren in aanmerking neemt te zamen met de onvolwassenheid, het onvoorbereid zijn en de

onervarenheid bij de tienerhuwelijken, is het niet moeilijk te begrijpen waarom de kans dat huwelijken onder tieners hebben om te slagen minder dan fifty-fifty is!

De ideale leeftijd om te trouwen?

Bestaat er dan een „ideale” leeftijd om te trouwen?

Ja, inderdaad!

Enige tijd geleden zegende ik in de statige Memorial Hall van Ambassador College in Engeland een huwelijk in. Mijn op één na jongste kleinzoon Richard David Armstrong die toen 2½ jaar oud was, vond de ceremonie heel mooi en zei tegen zijn moeder:

„Mama, ik wil óók trouwen!”

„O ja?”, antwoordde zijn moeder gemuseerd, „en met wie zou je dan wel willen trouwen?”

„Met Karen”, antwoordde kleine Dicky prompt.

„Maar Karen is net getrouwd. Nu kan ze niet meer met iemand anders trouwen.”

„Nou, dan trouw ik met Sheila”, besloot Dicky. Sheila is een aardig Iers meisje dat toen studente op het college was.

„Maar Sheila is nu groot en op het college”, protesteerde mama. „En als ze je niet hebben wil?”

„Dan trouw ik met Mama”, was het vlugge antwoord.

Het huwelijk is niet voor kinderen

We kunnen misschien wel eens glimlachen om het idee van twee- of driejarigen die willen trouwen. Dit *zou* inderdaad wel ietwat ongewoon zijn! Het huwelijk is niet voor kinderen, maar voor VOLWASSENEN! Het huwelijk is een heel ernstige aangelegenheid!

Het huwelijk brengt heel ernstige verantwoordelijkheden met zich mee. Kinderen beseffen dit natuurlijk niet. Het huwelijk is heel wat meer dan romantiek. Het is meer dan mijmeren van een „sprookjesprins”, of meegesleept worden in een droomwereld, of in de armen van een geliefde te liggen.

Maar wanneer wordt men volwassen?

Zijn veertienjarige jongens en meisjes niet volwassen? Nee! Bijlange na niet! Laten we begrijpen WAAROM niet!

De leeftijd van kennis opdoen

Op het ogenblik dat men geboren wordt weet men *niets*. ALLES moet geleerd en onderwezen worden! Zonder enige kennis

of met verkeerde kennis zijn we zo hulpeloos als pasgeboren baby's. Maar er zijn zekere dingen die vele mensen niet leren, b.v. de ideale leeftijd om te trouwen.

Alles wat een volwassene weet, of het juist of verkeerd is, heeft hij sinds zijn geboorte geleerd.

Het klinkt misschien vreemd of ongehooflijk, maar men leert meer gedurende het eerste levensjaar dan in enig ander daarop volgend jaar. Als een baby van één jaar duidelijk kon praten met een volledige en voldoende grote woordenschat, zou u stomverbaasd staan hoeveel hij in dit eerste jaar geleerd heeft!

Het tweede jaar leert hij iets minder dan het eerste en het derde jaar een beetje minder dan het tweede. Geleidelijk aan neemt zijn vermogen om te leren elk jaar af, hoe klein het verschil ook is. Dit is moeilijk te geloven om de eenvoudige reden dat een kind van twee maar datgene wat hij gedurende zijn tweede levensjaar bijgeleerd heeft aan zijn kennis van het eerste jaar *toegevoegd* heeft, en datgene wat hij gedurende zijn derde jaar opgenomen heeft aan zijn kennis van zijn tweede jaar, en zo neemt zijn *totale* voorraad aan kennis in de loop der jaren steeds toe.

Maar iemand die de 60 jaar gepasseerd is kan iets nieuws in een voor hem onbekend domein niet zo gemakkelijk leren als een jongeman van 22 of 23 jaar. Betekent dit dat een ontwikkeld man van 60 jaar minder weet dan een jongeman van 22? Natuurlijk niet! Onder dezelfde voorwaarden, weet hij oneindig veel meer omdat hij de totaalsom van kennis van al de jaren sinds de leeftijd van 22 jaar aan de kennis die hij op die leeftijd al had, heeft kunnen *toevoegen* – en hij heeft ook veel door *ondervinding* geleerd. Dit is één reden waarom verstand met de jaren komt!

Maar een kind van twee jaar kan zich niet heel diep in de studie van hogere wiskunde, filosofie, kernfysica, handelswetenschappen, economie of kinderopvoeding verdiepen. Wat het laatste betreft zouden zijn opvattingen wel heel veel verschillen van die, welke hij als vader zal hebben!

De eerste vijf of zes levensjaren zijn, zoals de ondervinding aangetoond heeft, het nuttigst besteed aan het leren van fundamentele dingen die uiteraard door kinderen behoren geleerd te worden, zoals: leren lopen, praten, eten, rennen, spelen, enz. Het kind leert b.v. wat een auto en een vliegtuig is. Het leert over dieren – en over een hoop andere dingen.

Men kan het zelfs leren tellen en een deel van het alfabet leren. Niettemin wordt de kennis die normaal op school onderwezen wordt, met uitzondering van de kleuterschool, het best vanaf het zesde levensjaar geleerd. Op die leeftijd kan het kind leren schrijven, lezen en eenvoudige woorden spellen. In sommige landen begint het op die leeftijd een tweede taal te leren. Gedurende de volgende tien jaar verwerft het geleidelijk al de elementaire kennis en misschien al een zekere mate van voorbereidende kennis voor het hoger onderwijs in de laatste twee jaar van de middelbare school.

Gedurende al die jaren heeft het gemiddelde kind snel kennis opgedaan, maar er moet nog veel geleerd worden voor hij volwassen is, en dat is het *nog* niet! Natuurlijk kan een jongen van 16 denken dat hij *het allemaal weet*. Velen denken dat zij meer dan vader of moeder weten. Maar, ziet u, wat zij nog niet weten, *beseffen* zij ook niet dat zij niet weten! Er valt nog veel te leren.

Met 16 jaar is de gemiddelde intelligente jongeman klaar om te *beginnen* met wat meer gevorderde studie van meer solide aard.

Lichamelijke rijpheid

Maar in de loop van deze tienerjaren, gewoonlijk tussen de twaalf en de veertien, versnelt het lichaam plotseling zijn groei en ontwikkeling. Zelfs in één jaar wordt de tiener veel groter en wordt hij of zij *lichamelijk* een man of vrouw.

Plotseling voelt de jonge persoon zich „volgroeid” – volwassen. Gewoonlijk beseft hij niet dat het lichaam in dit stadium een plotselinge sprong voorwaarts naar volwassenheid maakt, *terwijl de geest echter geen overeenkomstige vooruitgang maakt!* De geest gaat van jaar tot jaar steeds verder met zich *geleidelijk* te ontwikkelen. *Geestelijk is hij nog altijd meer kind dan volwassene.* Zijn belangstelling gaat meestal nog altijd uit naar „pret maken”, spelen en vermaak. Plotseling wordt seksuele volwassenheid bereikt, lang voordat de mentale, emotionele en geestelijke rijpheid bereikt wordt.

De mens bestaat niet alleen lichamenlijk. Om te kunnen trouwen behoort men naast lichamenlijke volwassenheid ook geestelijke en emotionele rijpheid te hebben.

Een jongen of meisje is lichamenlijk in staat vader of moeder te worden jaren *voordat* hij of zij geschikt is om de *verantwoordelijkheden* van het ouderschap op zich te nemen.

Doordat jongens of meisjes plotseling lichamenlijk groter en volwassen worden, *voelen* zij zich ook volwassen. Een nieuw bewustzijn van de andere sekse dient zich aan. Ik herhaal: Wat het kind op deze leeftijd niet weet, beseft het gewoonlijk ook helemaal niet.

De aantrekkingskracht van het andere geslacht werkt als een magneet. Het meisje droomt van haar sprookjesprins; in de jongen komt het verlangen op om een aantrekkelijk meisje in zijn armen te houden.

Het meisje wordt vaak verliefd op de liefde, terwijl een bepaalde jongen in het

bewijs dat zij nog niet rijp is voor het huwelijk.

In dit stadium hebben de ouders met grote moeilijkheden te kampen en zij hebben ook veel wijsheid nodig om deze op de juiste manier op te lossen.

Ik herhaal: Het huwelijk is niet voor kinderen.

De jaren van voorbereiding

Maar wanneer wordt een kind dan volwassen? Wanneer is iemand klaar voor het huwelijk?

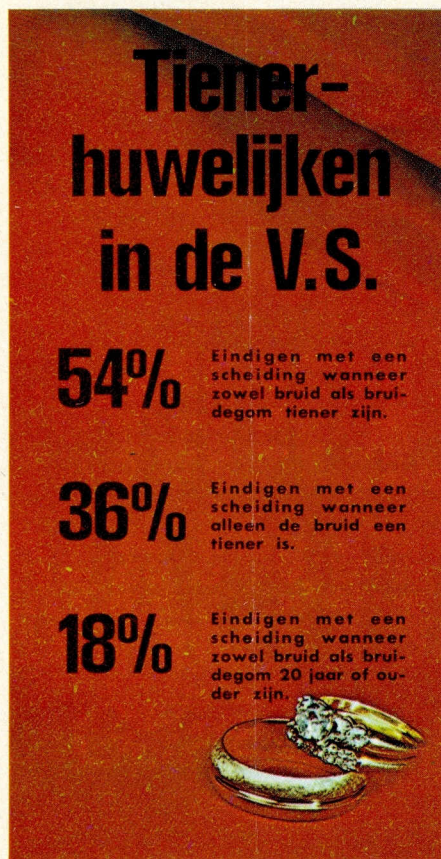
Het huwelijk is een carrière op zichzelf. Men is niet klaar voor een loopbaan of beroep, tenzij men er volkomen op voorbereid is. Deze *voorbereiding* kan men algemeen gesproken in drie stadia indelen. Het eerste stadium is dat der kinderjaren waarin het kind op de school wordt voorbereid. Het tweede stadium is dat van de lagere en middelbare school en het derde dat van het meer gevorderde onderwijs en gespecialiseerde opleiding voor het werk in het latere leven als volwassene.

Er zijn, globaal gesproken, eigenlijk ook drie stadia van geestelijke ontwikkeling die met deze voorbereidende stadia van lichamenlijke ontwikkeling parallel lopen. Het eerste stadium omvat de overgang van de babyjaren naar de jongens- of meisjesjaren rond de leeftijd van zes jaar. Op de leeftijd van 16 jaar heeft de geest doorgaans voldoende elementaire en min of meer rijpere kennis opgedaan om op meer volwassen manier beginnen te denken en te leren. De leeftijd van 16 jaar is van beslissende betekenis voor de geestelijke ontwikkeling.

Vóór de leeftijd van 16 jaar heeft de gemiddelde tiener maar weinig besef van de ernst van het leven, van internationale toestanden en menselijke problemen en van het doel van het leven. In ons westers onderwijssysteem komt hij op deze leeftijd in de hogere klassen van het middelbaar onderwijs als voorbereiding op de universiteit.

De geest wordt over het algemeen gesproken, niet eerder rijp dan tegen de leeftijd van 25 jaar. Op die leeftijd bereikt men een grotere geestelijke volwassenheid, neemt men een meer volwassen houding aan en heeft men ook een ruimere interesse. De geest wordt in elk opzicht „rijper”.

De jaren die tussen de 16 en 25 liggen, zijn de uiterst belangrijke jaren van voorbereiding op het leven van de volwassene.

brandpunt van haar fantasieën staat. Natuurlijk ziet zij deze bepaalde jongen alleen zoals zij hem zich voorstelt, niet zoals hij werkelijk is. Zij is zo zeker als wat dat zij verliefd op hem is. En niemand kan haar uit deze verrukkelijke droom wakker schudden. Er zijn vele feiten aangaande deze kalverliefde waar zij zich helemaal niet van bewust is.

Eens te meer: Wat zij niet weet – en wat haar ouders zo duidelijk zien – *beseft* zij eenvoudig niet dat zij het niet weet! Zij moet dit nog ontgroeien! Het *feit* zelf dat zij niet volwassen genoeg is om haar eigen onvolwassenheid in te zien is het

Dit zijn de *beslissende VOORBEREIDINGS-JAREN*. Gedurende deze jaren is de geest in staat de gevorderde kennis die vereist is om de carrière van een volwassene *aan te vangen*, sneller op te nemen dan gedurende enig ander stadium van het leven – ongeacht of deze carrière op het gebied van het zakenleven, het beroepsleven of het huwelijk ligt. Vóór de leeftijd van 16 heeft de geest deze fundamentele kennis, die als grondslag moet dienen voor de meer gevorderde studie, nog niet opgedaan – en heeft het verstand zich nog niet ontwikkeld zodat het kennis van een gevorderd niveau op kan nemen. Na de leeftijd van 25 jaar is het voor het verstand, dat sinds de leeftijd van 16 jaar is blijven stilstaan, moeilijk om met meer gevorderde studie te beginnen.

Vóór de leeftijd van 16 jaar is de geest eenvoudigweg nog niet volwassen. Op de leeftijd van 16 jaar is de menselijke geest pas klaar om te *beginnen* rijpere kennis op te doen, in *voorbereiding* op een carrière, het zakenleven of het huwelijk.

Men mag niet uit het oog verliezen dat ik spreek over de gemiddelde leeftijdsgroep. Er zijn natuurlijk uitzonderingen op alle regels – maar volgens mijn ondervinding volgen 99 van de 100 dit patroon.

Op de leeftijd van zowat 30 jaar bereikt men een nieuw stadium van volwassenheid. Ik heb vastgesteld dat men op de leeftijd van 30 jaar veel meer geestelijk rijp is en men meer persoonlijkheid bezit, meer presteert en meer invloed op anderen uitoefent; hoewel de meeste jonge mensen al op de leeftijd van 25 jaar een zekere geestelijke rijpheid bereiken.

Op dertigjarige leeftijd heeft de man of de vrouw vijf jaar praktische *ondervinding* toegevoegd, buiten verdere studies, aan de voorbereidende kennis en aan de geestelijke rijpheid die men op 25 jarige leeftijd bereikte. Vóór de leeftijd van 25 jaar wordt de jonge man door oudere mannen vaak met „jongeman” aangesproken. Ik herinner me hoe ik me, in mijn menselijke ijdelheid, pijnlijk getroffen voelde toen ik door de leidende zakenlieden waarmee ik in contact kwam, met „jongeman” aangesproken werd. Deze uitdrukking betekende gewoon dat zij mij nog niet als een volledig volwassen man aanvaardden en ik was me van dit feit bewust!

Op de een of andere manier maakt de ijdelheid in een jonge man van onder de 18 dat hij als *volwassene* beschouwd wenst te worden – als een volkomen volwassen MAN van ervaring. Hij wil voor ouder doorgaan dan hij in werkelijkheid is. Maar

zodra de jonge vrouw tussen de 20 en 25 is dan is de vrouwelijke ijdelheid er gewoonlijk de oorzaak van dat zij, voor *jonger* wil doorgaan dan zij in werkelijkheid is!

De juiste leeftijd om te trouwen

Het feit dat de man op z'n dertigste tot een vollediger rijpheid van persoonlijkheid, leiderschap en invloed komt schijnt ten volle door God erkend te zijn. In het oude Israël werden de Levieten op de leeftijd van 30 jaar tot het volledig priesterschap geordineerd – hoewel zij op twintigjarige leeftijd in *dienst* traden.

Jezus Christus, het Voorbeeld van de christelijke wereld, begon Zijn actief predikambt pas toen hij 30 jaar oud was. Al die jaren daarvoor waren besteed aan studeren en voorbereiding.

Niettemin *begonnen* de mannen in het oude Israël hun eigenlijke beroep, het werk van een volwassene en zelfs hun legerdienst op de leeftijd van 20 jaar. Dit betekent echter niet dat zij op die leeftijd helemaal volleerd waren. Hun eerste beroepsjaren waren leerjaren – en werden zij gevormd en voorbereid. Men beschouwde hen waarschijnlijk niet ten volle voorbereid op volwassen verantwoordelijkheden tot zij de leeftijd van 25 jaar bereikt hadden, hoewel de precieze feiten niet bekend zijn.

De Bijbel geeft geen specifieke en directe richtlijnen of gebod wat betreft de passende leeftijd om te trouwen. Wat de volkstellingen betreft beschouwde God alleen diegenen die ouder dan 20 jaar waren als volwassenen. Terwijl er blijkbaar geen strafbaar verbod bestond om vóór de leeftijd van 20 jaar te trouwen, wijst alles er toch op dat volgens Gods instructies jonge mensen tot de leeftijd van 20 jaar, de leeftijd waarop zij meerderjarig werden, als kinderen beschouwd werden. *Dit houdt geenszins in dat men van hen verwachtte dat zij op de leeftijd van 20 jaar zouden trouwen*, maar veelmeer dat men van hen verwachtte dat zij niet zouden trouwen voordat zij 20 jaar OF OUDER waren!

Op grond van praktische ervaring ben ik van oordeel – en ik denk dat dit een gezond oordeel is – dat een jongen of meisje te jong is om te trouwen zolang zij niet over hun tienerjaren heen zijn! En ik ben ook van oordeel – gegrond op een levenslange ervaring als raadgever van huwelijksproblemen van honderden mensen – dat zelfs 20 nog *te jong is om te trouwen*.

Twee factoren waren de voornaamste oorzaken van ontwrichte of ongelukkige huwelijken vol problemen in de honderden

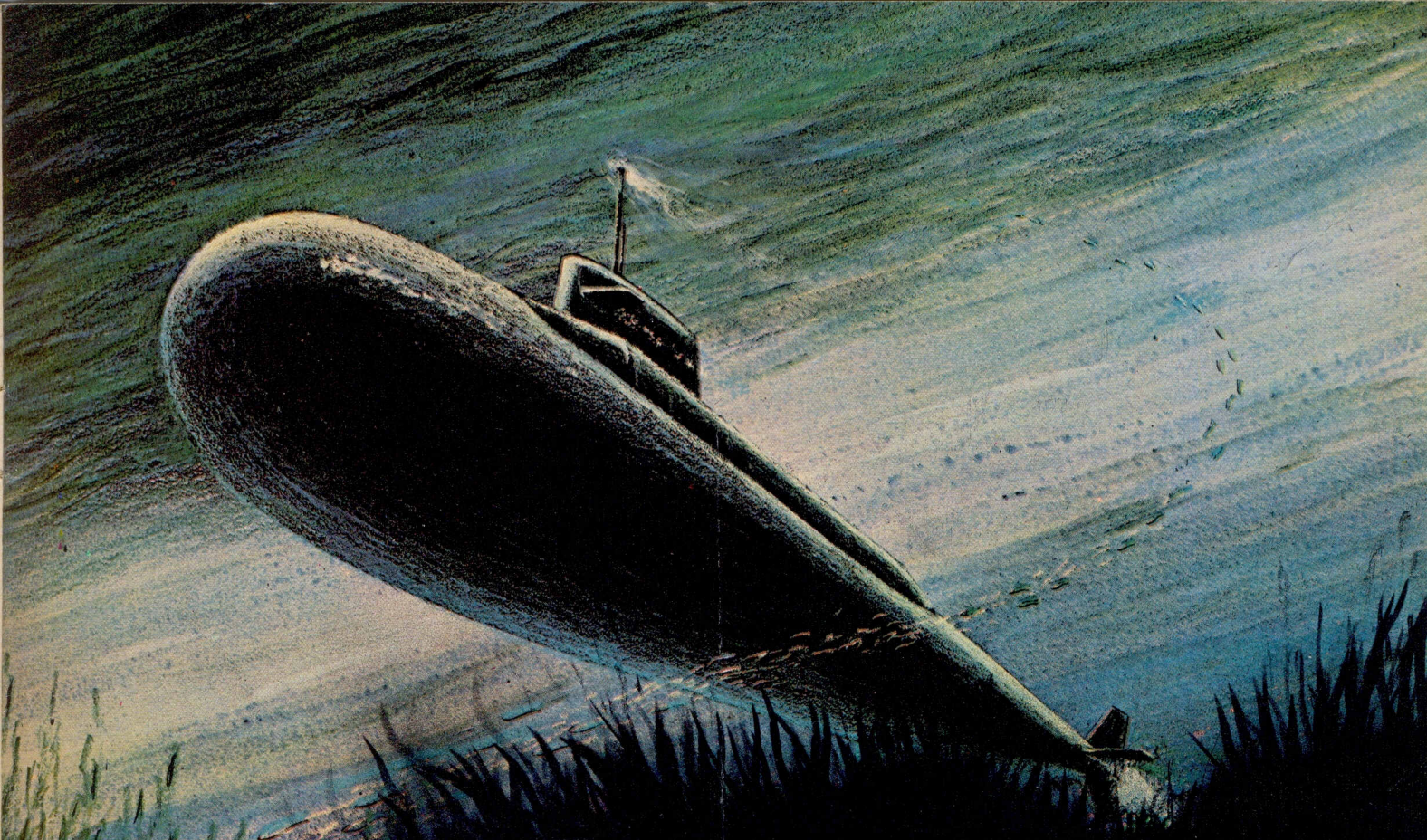
gevallen waarin ik gevraagd werd raad te geven: Onwetendheid op seksueel gebied en huwelijken die voor de leeftijd van 20 jaar aangegaan werden. Vaak zijn beide factoren aanwezig in één en hetzelfde geval. In de meeste gevallen van ongelukkige of gebroken huwelijken waarmee ik in contact kwam, waren het huwelijken van mensen die *te jong getrouwd* waren!

Ik weet maar al te goed dat tieners die *denken* dat zij verliefd zijn niet zullen luisteren of goede raad zullen opvolgen. *Dit FEIT alleen al bewijst* dat zij te jong zijn voor de verantwoordelijkheden van het huwelijk. Het huwelijk is zoveel *meer* dan romantiek, „vrijen”, liefdesspel en onrijpe emotionele „gelukzaligheid”. Duzenden jonge mensen zijn onachtzaam het huwelijk ingegaan en zijn op droevige manier ontgoocheld toen zij deze les TE LAAT leerden!

Maar ik ben van oordeel dat zelfs 20 jaar, met uitzondering van enkele zeldzame gevallen of omstandigheden, te jong is om te trouwen. Ik kan alleen mijn oordeel geven. Maar het is gebaseerd op ondervinding. Het is gebaseerd op feiten en kennis. Het is gebaseerd op de openbaring die God ons in de Bijbel geeft. Het is gebaseerd op honderden gevallen uit de praktijk.

Dit zijn de feiten en jonge mensen zouden er goed aan doen ernaar te luisteren – en zullen nadien blij zijn dat ze het deden! *De ideale* leeftijd voor een man om te trouwen ligt tussen de 24 en 26 jaar, nadat hij de *optimale vormingsjaren* tussen de 16 en 25, besteed heeft aan rijpere ontwikkeling, ondervinding en voorbereiding – *nadat* hij de kennis, de voorbereiding en voorafgaande ondervinding opgedaan heeft om volwassen verantwoordelijkheden op zich te nemen – *nadat hij in staat is om de verantwoordelijkheid voor een vrouw – en een gezin – op zich te nemen!* De *beste* leeftijd voor een meisje om te trouwen ligt tussen de 23 en 25 jaar, wanneer zij haar optimale vormingsjaren gebruikt heeft om zich voor te bereiden en gereed is de *plichten* van echtgenote en moederschap op zich te nemen – de verantwoordelijkheden van het plannen en het inrichten en het onderhouden van de woning, en haar echtgenoot te helpen en te bezielen.

Mevrouw Armstrong en ik trouwden toen we beiden 25 jaar oud waren. We waren volwassen genoeg om de verantwoordelijkheden op ons te nemen. Ons huwelijk was zo *gelukkig* en gezegend dat
(Zie verder pagina 27)

NUCLEAIRE NACHTMERRIE

Gaat het gebeuren?

door Garner Ted Armstrong

EEN SCHOOL ansjovissen glinsterde iriserend, als duizenden kleine knipperende lichtjes, die opflikkerden en dan weer verdwenen in de zacht deinende, heldere wateren van het Californische continentale plat. Ze golfdend zwak glinsterend af en aan, terwijl ze hun leiders volgden die in deze of gene richting schoten, op jacht naar de kleine micro-organismen met hun licht fosforesce-

rende glans in het heldere door de maan belichte water van de Stille Oceaan.

Plotseling schoof een enorme zwarte gedaante op hen af, met in zijn zog een trage stroom van heldere, glasachtige luchtballen. De kleine visjes schrokken van het monster dat uit de donkere diepten opdoemde, en maakten dat ze razendsnel wegkwamen.

De zwarte gedaante schoof zijn stompe neus in de stilte voort en bracht zijn snuiver en periscoop naar het wateroppervlak omhoog, als een griezelig, voorwereldlijk monster dat naar adem hapt.

Met zijn ogen strak gevestigd op het beeldoppervlak gaf de stoere, blonde commandant – wiens niet-onvriendelijk, vlezig boerengezicht zijn leeftijd van 52 jaar en zijn verwondingen uit de afgelopen oorlog logenstrafte – sissende orders met een vreemd ratjetoe van geluiden en glimlachte vermoed toen hij naar de nauwelijks zichtbare lichten van de heuvels boven San Francisco op 60 km afstand staarde.

De enorme onderzeeër verminderde vaart en draaide rond tot 280°, terwijl zijn computers zoemden en tikten, of rustig hun steriel elektrisch geluid bromden, voortdurend correcties aanbrenghend – koers, snelheid, hellingshoek, stabiliteit, diepte, schootsveld – in het onpersoonlijk sluimerende vuurmechanisme van de enorme, flesvormige raketten, totaal verscholen in hun onberispelijk schone cilindervormige metalen bergruimten, die zich van de stevig gegrendelde deuren op dekhoogte af tot diep in het binnenste van het vaartuig boorden.

Zij waren het wezen en het doel van dit complexe onderwatermonster – deze raketten. Alles, van de benauwde kwartieren van de bemanning tot de heel kleine hut van de commandant, en allen, van de minste maat in de machinekamer tot de commandant zelf, waren daaraan ondergeschikt. Net als monsterachtig dreigende Molochs of Dagonen uit de oudheid stonden ze rechtop, rustig, onbeweeglijk, toch voortdurend startklaar voor hun ogenblikkelijke, verpletterende, verschrikkelijke vlucht.

Elk van deze raketten bleef altijd op hetzelfde doel gericht. Drie van hun multimegaton kernkoppen waren geprogrammeerd om hoog in de lucht boven strategische gedeelten van San Francisco tot ontploffing te komen. Twee zouden er boven Oakland in thermonucleaire vlammenzeeën van verwoesting ontbranden en andere zouden op vooraf uitgekozen doelwitten van de luchtmacht en de marine neerkomen.

Zuchtend in gelaten berusting gaf de commandant snepende orders, hoorde hoe deze kort en duidelijk herhaald werden en zag toe dat de glimmende buis snel begon te zakken, terwijl hij de periscoop introk. Het enorme gevaarte schoof kalm naar beneden, naar veiliger diepten, om zijn eindeloze, ingewikkelde koerswijzigingen voort te zetten, altijd binnen een bepaald gedeelte van de oceaan, dat de doelwitten in de vooraf aangewezen gebieden bestreek, blijvend.

In San Francisco bereikte het schor geschreeuw van de menigte in het Candlestick Park een waanzinnig hoogtepunt toen Willie Mays een scherpe run maakte op het rechterveld in de baseballwedstrijd tegen de „Los Angeles Dodgers”. In de heuvels boven de stad gloeiden de sigaretten, terwijl paartjes hun martini's dronken en hun blik lieten varen over de prachtige lichten beneden – de Embarcadero, de stroom van rode achterlichtjes op weg naar het noorden, de witte koplichten naar het zuiden komend en de auto's op de „Golden Gate”-brug. Het was een prachtige, zeldzaam mooie, heldere nacht in San Francisco.

Niet veraf, op de marinevliegbasis van Alameda, hoorde de jonge matroos het laatste nieuws: „Doel kwijtgeraakt, laatste positie (raadpleeg stafkaarten voor precieze plaats circa 60 km uit de kust). Mogelijk grote school opduikende dolfijnen.” Het gebruik van een vertrekkende Electra – radicaal gewijzigd, met zijn staart in de vorm van een pijp – kon men binnen in het gebouw vaag horen, terwijl een andere Amerikaanse ASW-patrouillebommenwerper, bewapend met de nieuwste elektronische surveillance-uitrusting, zich door de heldere nacht boorde, koers zettend naar zijn aangewezen sector ver buiten de kust.

In de buurt van Albuquerque in Nieuw Mexico luisterde een vermoede luitenantkolonel, naar het leek voor de duizendste maal, naar het zorgvuldig gedetailleerde rapport over de situatie in het anti-raketmagazijn – temperatuur, veiligheidsberichten, een stom jeep-ongeval dat een kostbare deur gedeeltelijk had ontzet. Binnen in deze diepe gangen, die door de kale, uitgeschuurde bergen lopen, werden de wapens van verschillende vorm en omvang van de moderne thermonucleaire waanzin opgeslagen – genoeg explosieve kracht om tweemaal de wereldbevolking te vernietigen.

Morgenochtend zou hij worden afgelost door de pedante, bebrilde beroepsofficier George MacDoughty en zou hij naar de normale wereld terugkeren – misschien zou hij naar Taos kunnen gaan om wat te skiën. Mary en de kinderen zouden dat leuk vinden, als zij er tenminste niets op tegen had om hen enkele dagen van school te nemen . . .

In Norad greep een vrij jong officier, naar het leek voor de miljoenste maal, naar één van de vele cassettes met bandopnamen, voorgeprogrammeerd om ogenblik-

kelijk boodschappen over geheel Amerika uit te zenden – naar DEW-stations (District Early Warning), naar raketopslagplaatsen, naar vliegtuigen in de lucht, naar bepaalde openbare communicatiecentra en naar het Witte Huis.

Verbijsterd hoorde hij plotseling de ongelooflijke woorden tot zijn bewustzijn doordringen . . . „radar identificeerde binnenkomende vijandelijke raketten boven . . .” en hij realiseerde zich dat hij de verkeerde cassette had opgepikt!

Verzinsels?

Nee. De onderzeeërs zijn daar ter plaatse. Ze bestaan echt. De atoomwapens worden niet alleen opgeslagen in magazijnen in de bergen, maar worden ook dagelijks heen en weer vervoerd binnen in Amerikaanse en Russische atoomonderzeeërs, in vliegtuigen van beide landen, of onheilspellend verborgen gehouden in hun ondergrondse lanceerplaatsen. Sovjetonderzeeërs, die langs de Amerikaanse kusten van de Stille Oceaan rondvaren, tanken bij op zee of in het verafgelegen Wladiwostok. De onderzeeërs die op de Atlantische Oceaan of in de Golf van Mexico patrouilleren, tanken bij op zee via hun fourageschepen, of op de sovjetduikbootbasis die sinds kort in Cuba wordt opgebouwd. De opgeslagen bommen bestaan echt. De voorgeprogrammeerde berichten bestaan echt. Amerikaanse bases, uitgerust met B-52-bommenwerpers, bewapend met atoombommen, liggen in een kring om de Sovjetunie heen. Amerikaanse atoomonderzeeërs varen door de wereldzeeën, langs het Russische Siberië, in de Middellandse Zee, in de ijskoude wateren nabij het dak van de wereld of in de Japanse Zee. Ze vervoeren raketten met kernkoppen van het Polaris-type, die van onder het zeeoppervlak afgeschoten kunnen worden.

Impasse.

Een ononderbroken onderdeel van de dodelijke, gecomputeerde, op de band opgenomen, voorgeprogrammeerde flirt met armageddon – de uitrustingsstukken van een atoomnachtmerrie – de zenuwenoorlog tussen de supermogendheden.

Cosmocide per computer

Niet alleen bestaan er voorgeprogrammeerde, speciaal opgestelde bandopnamen die waarschuwen voor vijandelijke raketaanvallen, maar ook vooraf opgestelde kranten- en radioberichten die algemene, afschuwelijk bemoedigende berichten door-

Proefneming met Amerikaanse waterstofbom op Bikini, mei 1956. De opname werd gemaakt op 80 km afstand en van 3000 meter hoogte.

Foto: Wide World

geven van „massale wraakactie richt zware verwoestingen aan in de belangrijkste vijandelijke doelen.”

Wat een ontzettend tijdperk – dit 1971.

Tegenwoordig zou een oorlog – een nucleaire ramp die de wereld voorgoed zou kunnen verminken, mogelijk de gehele mensheid uitroeien, of enkel zielig gekromde, zwoegende overlevenden overlaten – gewoon per ongeluk kunnen uitbreken. Een defecte transistor, een plotselinge, onverklaarbare stijging van de elektrische stroom, een nerveuze hand die de verkeerde voorgeprogrammeerde orders in een serie computers stopt – een toevallige botsing in de lucht – ze zouden de wereld in een nachtmerrie van verwoesting kunnen storten.

Dit alles begon in augustus 1945. Om 8.15 uur die dag naderden drie Amerikaanse B-29's Hirosjima in Japan. Eén vliegtuig, de Enola Gay, vervoerde één enkele atoombom.

Een climax van jarenlang nauwgezet onderzoek, wetenschappelijke berekeningen en proefnemingen, militaire spionage-rapporten over het geheimzinnige nieuwe „superwapen” waaraan de Duitsers werkten, een ontzagwekkende, geweldige ontploffing als proefneming – en het uiteindelijke startsignaal van Opperbevelhebber

Harry S. Truman, hadden ertoe geleid dat het bolvormige, zware voorwerp zorgvuldig werd geplaatst in het ruim van de Enola Gay.

De „dikke man” zoals het vol dreiging in tragisch-komische scherts werd betiteld, behelsde de verenigde kennis, research, opofferingen, krachtsinspanningen en kolossale kosten van de nieuwste en modernste „prestatie” van de mens. Het werd toen gestadig dichter naar het doelwit vervoerd, dat uitgezocht scheen wegens het toevallig mooie weer – even nodig voor het bovenal belangrijke verfilmen en waarnemen als voor de juiste plaatsing op het doelwit.

Bevrijd van zijn last sprong de Enola Gay, een stuk lichter, merkbaar omhoog, hetgeen het bijstellen van de controleapparatuur nodig maakte.

Enkele ogenblikken later hielden ongeveer 100 000 mensen op te bestaan. Het ene ogenblik waren ze er nog. Het andere moment waren ze er niet meer. Verder ondervonden nog 140 000 mensen de gevolgen van de verminkende, verzengende, verscheurende, vlammeende explosie, de daaruit ontstane branden en het geweld van de enorme ontploffing. Ze stierven. Nog eens 100 000 mensen droegen de verminkingen jarenlang met zich mee – velen stierven er tenslotte aan.

Het „atoomtijdperk” was aangebroken.

Niemand had er behoefte aan om te applaudisseren.

Een oorlog werd snel tot een einde gebracht en een nieuw tijdperk – met het toenemend besef van een indrukwekkender machtpotentieel voor vernietiging dan de afschuwelijkste nachtmerrie – drong tot de menselijke geest door.

Van toen af aan tot op heden ten dage is de mens veranderd.

We leven thans in de werveling van een stijgende bewapeningswedloop. Deze snelt op duizelingwekkende wijze opwaarts, terwijl de gezamenlijke krachten van wetenschappelijk onderzoek, ontdekkingen, proefnemingen en uitvindingen leiden tot de totstandbrenging van zelfs nog afgrijselijker methoden van desintegratie, vermorzeling, verbranding, verdamping, verdorring, verscheuring, verzenging, verminking of openrijting van menselijk vlees.

Zover staan we nu.

We zijn geslaagd. Nu kunnen we de wereld aflachten.

De kwarteeuw van zenuwenoorlog

Sinds ruim vijftig jaar wedijveren menselijke regeringen om een voorsprong en duwen, manoeuvreren, onderhandelen,

vechten, zwoegen, praten, debatteren, dreigen en verzoenen zich, terwijl ze op de een of andere wijze een oorlog-trotserende koers aanhielden tussen een oorlog die niet gevochten mocht worden en een vrede die aldoor buiten hun bereik bleef.

Tussen het grotere gedrang onder de supermogendheden is het geestloze, folterende angstrecord steeds groter geworden, terwijl de kleinere naties – vrijwel altijd geholpen door de grotere, kernmachten – bloedige oorlogen vochten.

Sinds het einde van de Tweede Wereldoorlog en de afgrijselijke ontploffingen van Hiroshima en Nagasaki zijn er meer dan 50 los van elkaar staande oorlogen gestreden, waarvan er twee – Korea en Vietnam – zo'n grote omvang kregen dat ze de Eerste en Tweede Wereldoorlog probeerden te evenaren wat het aantal doden, de tonnage aan verbruikte bommen en de geweldige kosten betreft.

Op de een of andere wijze bewees de wereld dat zij nog steeds de griezelige oorlogszaak op een doeltreffende, pragmatische wijze kon voeren door elkaar te vermoorden met de „conventionele” methoden van verzengende napalm, ontplofende mortiergranaten en bommen of door de plotselinge schok van een M-16 geweerkogel.

Hoe men ook tegenover het doden staat, een ieders leven wordt er op dramatische wijze door beïnvloed. Men *kan*, zonder het te beseffen, zijn baan te danken hebben aan de zaak van de dood. Men kan, zonder het te beseffen, druk bezig zijn te genieten van de apparatuur en de vernuftige uitvindingen van een modern tijdperk van overvloed, dat zijn bestaan zelf te danken heeft aan het onophoudelijk speuren naar methoden om te doden. Vrijwel *al* onze belangrijkste doorbraken op het gebied van de wetenschap, industrie, technologie, ruimtevaart, geneeskunde en zelfs van de landbouw zijn rechtstreeks voortgevloeid uit het bizarre zoeken van de mens naar vernietigingsmethoden.

Maar de wapenhandel en het zoeken naar nóg doeltreffender wapens, gaan voort.

Wereldomvattende bewapeningsuitgaven

Dit jaar stelde de Amerikaanse raad voor de wapencontrole en ontwapening een statistisch onderzoek in naar de bewapeningsuitgaven van 120 landen. Het laatste jaar waarover ze uitgebreide gegevens

verkregen, was 1969. Toen kwamen de totale militaire uitgaven in de wereld neer op het ongelooflijke bedrag van 200 miljard dollar (720 miljard gulden of 10 000 miljard B.fr.). Dit kwam gemiddeld overeen met *f*190 of 2650 B.fr. voor elke man, elke vrouw en elk kind op aarde. (Een voor 1970 geschat gemiddelde bedroeg *f*200). Deze 200 miljard dollar voor de defensie maakte ongeveer 7% van het totale Bruto Wereld Produkt uit.

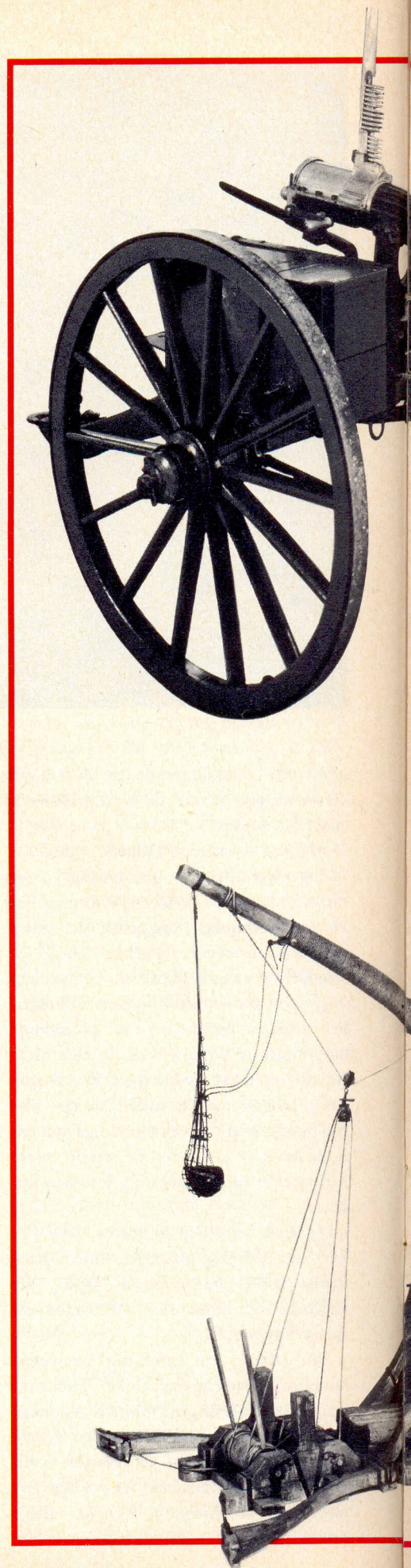
Vergelijk hiermede het gemiddelde inkomen per hoofd – met inbegrip van de Verenigde Staten – van slechts 2600 gulden of 36 000 B.fr. per jaar. Dat betekent dat de wereld 7 procent van het inkomen van iedere burger (*f*190 per man, vrouw en kind) uitgeeft aan bewapening en de krijgsmacht. Nog ontstellender is het feit dat ongeveer 28 van de 142 landen een jaarlijks inkomen per hoofd hebben van 850 gulden of minder – niet zo ver af van de *f*190 die per persoon worden uitgegeven aan bewapening en de krijgsmacht over de gehele wereld.

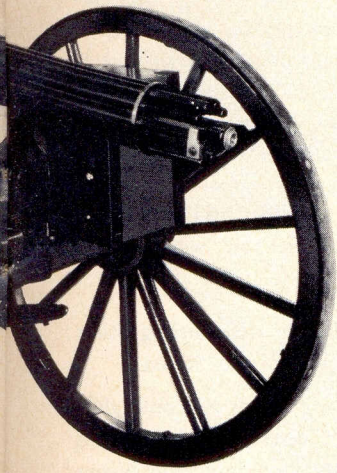
Als het recente groeipercentage van militaire uitgaven op dezelfde wijze blijft toenemen zal de bewapeningswedloop in de komende tien jaar 14,5 biljoen gulden kunnen kosten. Dit is 160 maal het Bruto Nationaal Produkt van Nederland.

Als men elke seconde een zilveren gulden zou laten vallen, zou het 450 000 jaar duren voordat dit geschatte bedrag aan geld voor 's werelds bewapeningsuitgaven in de komende tien jaar „op” zou zijn. Of deze 14,5 biljoen gulden zouden vrijwel heel Nederland of België met briefjes van 5 gulden kunnen bedekken – of een aaneenschakeling van duizendgulden biljetten vormen van zeven keer de afstand van de aarde naar de maan. Meer ter zake, met deze 14,5 biljoen gulden zou men vrijwel alle arme mensen ter wereld voor een heel jaar kunnen voeden, kleden en huisvesten.

Volgens de U.N.E.S.C.O. stegen de bewapeningsuitgaven in de wereld tussen 1964 en 1966 sneller dan het Bruto Wereld Produkt.

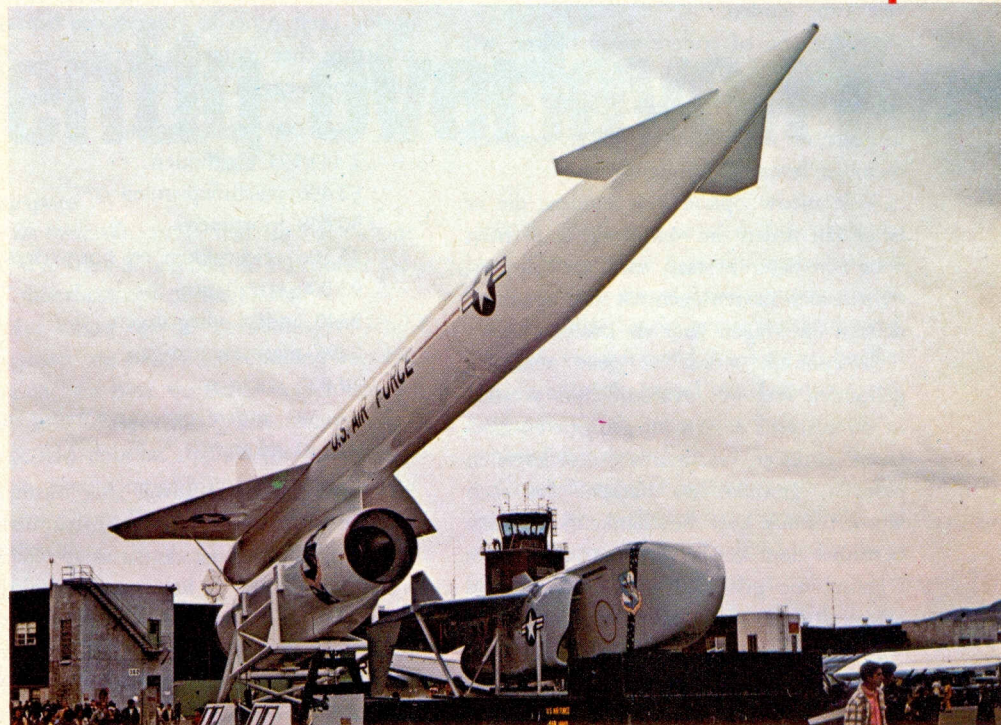
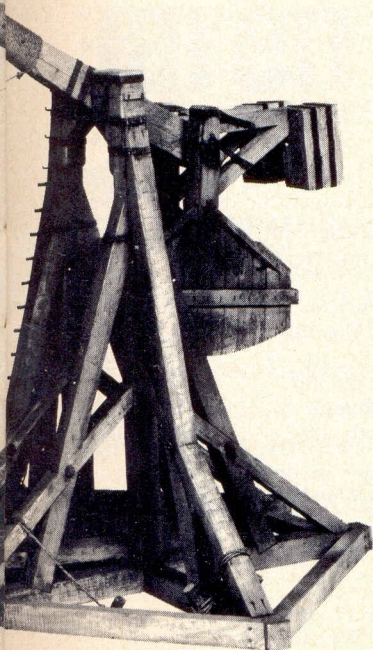
Van elke gulden die de wereld besteedt ter overbrugging van de economische kloof tussen rijk en arm worden er 20 voor bewapening uitgegeven. In 1969 spendeerde de wereld driemaal zoveel aan bewapening dan aan gezondheid. De financiële middelen die aan het onderwijs worden besteed, komen ook achteraan. Dit terrein ontvangt 40 procent minder dan

ENKELE „UITERSTE“ WAPENS —
Tegelijk met de voortschrijdende
technologie is het vernietigingsver-
mogen van de wapens reusachtig
toegenomen. Links onder: Een
groot belegeringswapen uit de 14^e
eeuw. Links boven: Een Gatling-
geweer uit 1895 — de voorloper
van het moderne machinegeweer.
Rechts onder: Quail-raket van de
Amerikaanse luchtmacht. Rechts
boven: Het wapen der verschrikking
— de atoombom.

Foto's: Natuurhistorisch Museum van Los Angeles
(links onder en boven), Ambassador College
(rechts onder), Wide World (rechts boven)

de bewapening. Zoals een schrijver het stelt: „de pen heeft veel minder macht dan het zwaard”.

Met de 720 miljard gulden die de wereld in 1969 aan bewapening uitgaf, zouden tien miljoen families een mooie woning van rond de f 70 000 kunnen bezitten.

De prijs van de bewapening stijgt

Ondertussen zijn de griezelige „kosten om te doden” per individuele vijandelijke dode op dramatische wijze gestegen. Ten tijde van Julius Caesar kostte het ongeveer een rijksdaalder om een vijandelijk soldaat te doden. Ten gevolge van de inflatie en grotere technologie stegen de kosten tot ruim f 10 000 of 500 000 B.fr. per vijandelijke dode ten tijde van Napoleon.

Sindsdien zijn de kosten door de toenemende defensieuitgaven gestegen. Tijdens de Eerste Wereldoorlog kostte het de Verenigde Staten ongeveer f 75 000 om een vijandelijk soldaat te doden. De Tweede Wereldoorlog was zelfs nog duurder – de kosten waren tienmaal zo hoog.

De oorlog in Vietnam kost de Verenigde Staten al f 612 000 per vijandelijke dode. Eén schatting stelde het totaal op ruim een half miljoen dollar of bijna twee miljoen gulden als alle kosten zoals oorlogsschulden, uitkeringen aan oud-strijders, enz. worden meegerekend.

Dientengevolge worden de kosten voor bewapening en de strijdkrachten een zware economische last, in het bijzonder voor vele arme landen.

Op de een of andere wijze blijven wij verstoken van statistische gegevens die zouden aantonen hoeveel geld de wereld uitgeeft of zou willen uitgeven om een mens in leven te houden.

Vele nieuw opkomende landen, die er beter aan deden om wanhopig te vechten voor een beter bestaan van hun burgers, richten zich daarentegen tot de wapenhandelaren en vragen naar de kosten.

Gewoonlijk wordt er geen rekening gehouden met het overduidelijke verschil in de kostprijs tussen vliegtuigen en tractoren, tanks en vrachtauto's, mortieren en ploegen, geweren en harken. En toch worden sinds kort onafhankelijke landen bestuurd door een revolutionaire, nieuwe regering die grotendeels aan het bewind kwam doordat zij voortdurend de nadruk legde op de verschrikkelijke positie van de gemiddelde burger van zo'n land.

Vermelding verdient: De ontmanteling van het imperialisme in Afrika, de aftocht

van het tijdperk van de koloniale mogendheden en het labyrint van de pas opgerichte, autonome landen. De kreten om vrede, vrijheid en het goede leven die zulke regeringen aan de macht brachten, veranderden snel in kreten om wapens, omdat elke nieuwe regering die om zich heen keek bang werd voor de nieuwe regering van het buurland of voor de stammenstrijd binnen eigen grenzen.

Terwijl land na land in Afrika zich druk bezig had dienen te houden met agrarische hervormingen, campagnes tegen ziekten, ondervoeding, analfabetisme en verstikkend bijgeloof, is het daarentegen net zoals de rest van het mensdom in de greep gekomen van het geesteloos zoeken naar werktuigen om te doden.

De belangrijkste zaak is naar het schijnt om het plattelandsvolk in een uniform te steken – niet in een betere woning. En zo gaat de bewapeningswedloop verder – en verder – en verder.

De Verenigde Staten – de grootste wapenhandelaren

Amerika is de grootste wapenhandelaar ter wereld. Dit moge afschuwelijk lijken voor een land dat zich zo verbonden heeft zich voor de vrede in te zetten. Toch is Amerika in de greep van de snel toenemende bewapeningswedloop terechtgekomen en verslindt het zijn economische kracht om een wereld in oorlog te bewapenen.

In de 24 jaar sinds de Tweede Wereldoorlog heeft Amerika volgens een bepaalde schatting het volgende oorlogstuig verkocht of weggeschonken:

2 150 000	legergeweren
1 445 194	karabijnen
82 496	machinepistolen
30 668	mortieren
25 106	veldstukken en houwitser
93 000	straaljagers
8340	andere vliegtuigen
2496	marinevaartuigen
19 827	tanks
448 383	andere gevechtsvoertuigen
31 360	raketten

Wapenverkoop is zowel „big business” als een van de voornaamste instrumenten in het machtsspel dat de naties spelen. De Verenigde Staten, de Sovjetunie, Frankrijk, Engeland verkopen allemaal wapens om beide redenen. Naar men zegt, voorzag b.v. de Sovjetunie Egypte van wapens tot een waarde van acht MILJARD gulden in de 31 maanden tussen het einde van de

oorlog in het Midden-Oosten in 1967 en januari 1970. Zulks in de hoop zijn invloedssfeer in het Midden-Oosten uit te breiden.

Naar schatting wordt ongeveer driekwart van de bewapeningsuitgaven in de wereld gespendeerd door de Sovjetunie en de Verenigde Staten. Amerika verkocht in een recent tijdvak van zes jaar wapens tot een waarde van tenminste 48 miljard gulden aan 57 landen – met inbegrip van Egypte – dat terzelfder tijd zo rijkelijk door de Sovjetunie van wapens werd voorzien.

Duizelingwekkende defensiebegroting van de Verenigde Staten

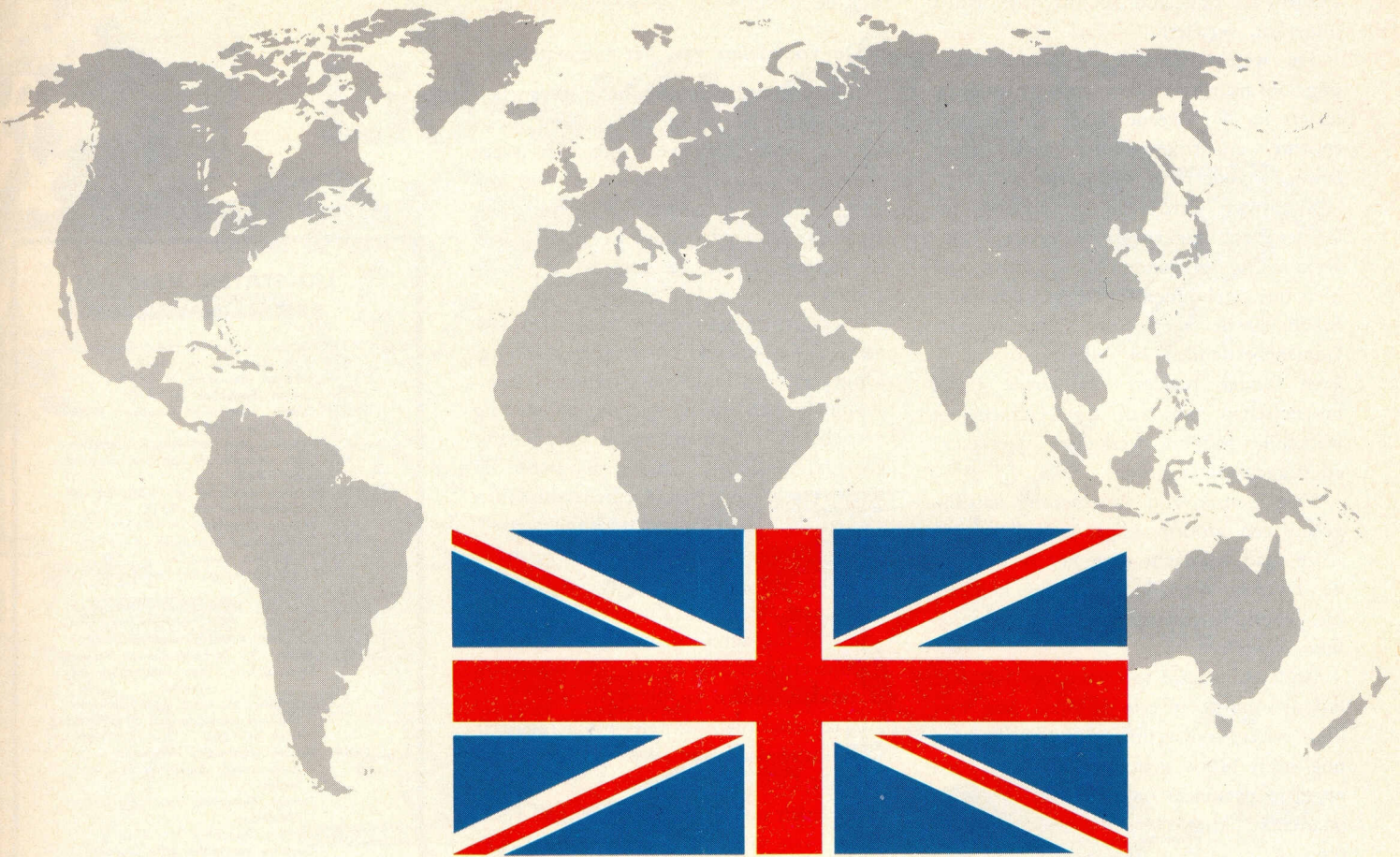
Amerika zet nog steeds zijn ontzaglijke uitgaven voor de defensie en bewapening voort. De begroting van president Nixon, die op 29 januari 1971 bij het Amerikaanse Congres werd ingediend, vroeg om 77,5 MILJARD dollar voor de nationale defensie, met inbegrip van kernwapens, voor het fiscale jaar dat tot 30 juni 1972 loopt. Dit was een schrikbarend DERDE DEEL van de voor dat jaar beraamde totale uitgaven van 229,2 miljard dollar. De defensieuitgaven vormden verreweg de grootste post op de begroting.

Ondertussen menen velen dat de defensiebegroting tot nog duizelingwekkender hoogte moet stijgen. Sommige economen voorspellen dat een begroting van 100 miljard dollar, of 340 miljard gulden, onvermijdelijk is.

De stijgende uitgaven worden gedeeltelijk veroorzaakt door de toenemende kosten van de wapens die gebruikt worden. Bijvoorbeeld: De voorgestelde „Advanced Manned Strategic Aircraft” – de opvolger van de B-52 – zou 12 tot 15 MILJOEN dollar per stuk kosten. Hier volgen enkele andere vergelijkingen die de stijgende kosten van de wapens tot uitdrukking brengen:

Vliegdekschip in de Tweede Wereldoorlog	\$55 miljoen
Het vliegdekschip <i>Nimitz</i> dat nu wordt gebouwd	\$545 miljoen
Torpedojager in de Tweede Wereldoorlog	\$8,7 miljoen
Nieuwste torpedojager	\$200 miljoen
Onderzeeër in de Tweede Wereldoorlog	\$4,7 miljoen

(Zie verder pagina 25)

Zal het Gemenebest de jaren zeventig overleven?

Engeland staat voor een van de ernstigste crises sinds de oorlogsjaren. Het Gemenebest is in moeilijkheden. Lees dit artikel over de Gemenebestconferentie die het Britse Gemenebest bijna deed tuimelen.

door Raymond F. McNair

Singapore

IN JANUARI 1971 had in de kleine stad-staat Singapore, de achttiende Gemenebestconferentie plaats!

Het kwam tot hevige meningsverschillen tussen de verschillende leiders van het Gemenebest over de Britse wapenleveranties aan Zuid-Afrika. Een ramp werd uitgesteld doordat op het allerlaatste moment een compromis tot stand kwam tussen Groot-Brittannië en de Gemenebestlanden.

Is de Britse leeuw dood?

Singapore, wat „stad der leeuwen” betekent, was in zekere zin een zeer geschikte ontmoetingsplaats voor de op Britse leest geschoeide familie van Gemenebestlanden.

Want Singapore en al de lid-staten van het Gemenebest maakten eens deel uit van het trotse Britse imperium – dat vaak door de Britse leeuw gesymboliseerd werd. Ten tijde van het wereldrijk kon het brullen van de leeuw helemaal van Londen tot in Singapore – en over de gehele wereld – gehoord worden!

Groot-Brittannië regeerde toen over het grootste en welvarendste wereldrijk dat ooit bestaan heeft. Zoals de Londense *Times* het onder woorden bracht: „Het machtigste en zegenrijkste wereldrijk dat ooit in de geschiedenis van de mensheid bestaan heeft”.

Geschiedkundigen krabben zich nog altijd van verbazing achter de oren over de

merkwaaardige omstandigheden die ertoe leidden dat Engeland het machtige Britse imperium verwierf.

De wereld schudde in stomverbaasd ongelooft haar hoofd toen ze zag hoe Britse leiders na de Tweede Wereldoorlog hun enorme wereldrijk – hun nationaal *geboorterecht* – voor niets weggaven!

Weliswaar werd het wereldrijk in een Gemeenebest omgevormd maar deze bonte verzameling van landen wordt bijna door niets bijeengehouden. Er bestaan *geen hechte banden* die de meeste van de hedendaagse Gemeenebestlanden bij elkaar houden – geen stevige banden van trouw en/of broederschap om aan het Gemeenebest werkelijke inhoud, werkelijke spierkracht en ruggegraat te geven.

Vele mensen zijn van mening dat Engeland een grootmoedige, welwillende en wijze daad volbracht toen het zo vlug na de Tweede Wereldoorlog, zijn kolonies met overijlde haast volledige onafhankelijkheid verleende.

Anderen waren van mening dat deze kolonies in de meeste gevallen nog niet klaar waren voor zelfbestuur – zij bezaten nog geen groot genoeg corps van goed opgeleid personeel om hun landen na de onafhankelijkheid met wijsheid te besturen.

Zij waren van mening dat het én voor de voormalige kolonies én voor Engeland én voor de wereld beter geweest ware als Engeland zijn voormalig wereldrijk nu nog regeerde. Zij wezen erop dat in sommige van deze onlangs onafhankelijk geworden landen de economische groei 100 tot 200 procent hoger geweest zou zijn indien Engeland het bestuur en de economie van de kolonies was blijven regelen totdat er meer leidinggevend personeel was opgeleid.

Winston Churchill, die op de gebeurtenissen ver vooruit zag, was van oordeel dat Engeland niet wijselijk handelde door zich van zijn wereldrijk te ontdoen. Hij verklaarde stoutmoedig: „Ik ben niet 's konings eerste minister geworden om over de liquidatie van het Britse wereldrijk te presideren.” Winston Churchill had net zoals miljoenen andere Britten op meer dan één manier gestreden om Groot-Brittannië en zijn wereldrijk *ongeschonden* te behouden!

Het noodlot heeft het echter zo gewild dat de Britten zelf er uiteindelijk in slaagden hun eigen wereldrijk te vernietigen – waar Napoleon en twee wereldoorlogen er niet in geslaagd waren dit te verwezenlijken. En met de ontmanteling

van het wereldrijk ging ook een groot deel van de stabiliteit in de wereld verloren.

De voordelen van het Gemeenebest

Tegenwoordig omvat het Gemeenebest zowat 800 000 000 mensen en een kwart van de totale aardoppervlakte. Het is een ontzaglijk rijke „vrije associatie” van volken – met enorme natuurlijke hulpbronnen en in staat om betekenisvolle bijdragen te leveren op intellectueel en technisch gebied.

Het Gemeenebest neemt meer dan 20% *van de wereldhandel* voor zijn rekening! Ongeveer een derde van 's werelds internationale betalingen worden in sterling verricht. Alle Gemeenebestlanden (behalve Canada) behoren tot het sterlingblok. En zelfs verschillende niet-Gemeenebestlanden maken deel uit van het sterlinggebied.

Ja, het Gemeenebest is een uitgestrekte en rijke associatie van vrije landen met een enorm potentieel. Zij zijn alle uit eigen vrije wil tot het Gemeenebest toegetreten en zijn vrij om zich op elk ogenblik terug te trekken indien zij dit wensen.

Maar ondanks de vele problemen en spanningen die automatisch deel uitmaken van het Gemeenebest, hebben de verschillende leden ondervonden dat er vele voordelen aan verbonden zijn tot deze club te behoren – voordelen op het gebied van handel, onderwijs, geneeskunde, rechtspraak, administratie, bestuurszaken, wetenschappelijk onderzoek, industriële planning, verkooptechniek, architectuur, landbouw, bosbouw, kunst, radio en t.v., toerisme, om er maar enkele te noemen.

Bovendien hebben zij allemaal de Engelse taal, cultuur en de Britse Kroon gemeen. De koningin is het erkende hoofd van het Gemeenebest.

De Britse wapenleveranties aan Zuid-Afrika

Thans lopen de laatste overblijfselen van solidariteit in het Gemeenebest gevaar geruïneerd te worden. Dit bleek duidelijk uit de strijd over de kwestie van de Britse wapenleveranties aan Zuid-Afrika tijdens de laatste grote Gemeenebestconferentie.

Vóór de conferentie begon hadden bepaalde Afrikaanse Gemeenebestleiders duidelijk gemaakt dat zij tegen de Britse wapenleveranties aan Zuid-Afrika gekant waren – die naar zij beweerden, tegen Afrikaanse zwarten gebruikt zouden kunnen worden in het ten uitvoer brengen van de apartheidspolitiek. Sommige Afrikaanse leiders dreigden dat zij het Geme-

LID-STATEN VAN HET BRITSE GEMEENEBEST

1931	Canada; Australië; Nieuw-Zeeland
1947	India (Republiek in 1950) Pakistan (Republiek in 1956)
1948	Ceylon (Republiek in 1970)
1957	Ghana, voormalige Goudkust (Republiek in 1960) Malakka (een verkiesbare monarchie, nu Maleisië; zie Sabah en Sarawak bij 1963) Cyprus (Republiek in 1960; lid van Gemeenebest in 1961)
1960	Nigeria (Republiek in 1963)
1961	Sierra Leone (Republiek in 1970) Tanganjika (Republiek in 1962; in 1964 verenigd met Zanzibar als Tanzania)
1962	Jamaica; Trinidad en Tobago; Oeganda
1963	Zanzibar; Kenia (Republiek in 1964) Sabah } in Federatie van Maleisië Sarawak } (een verkiesbare monarchie)
	Singapore, als staat in Federatie van Maleisië, scheidde zich af als Republiek in 1965
1964	Malawi (voormalig Njasaland-protectoraat; Republiek in 1966); Malta Zambia (Republiek, voormalig Noord-Rhodesia)
1965	Gambia (Republiek in 1970) Guyana; voormalig Brits Guyana (Republiek in 1970) Botswana (Republiek; voormalig Beetsjoeanaland-protectoraat) Lesotho (Monarchie; voormalig Basoetoland)
1968	Barbados Mauritius; Nauru (speciaal lidmaatschap) Swaziland
1970	Fiji; Tonga
	BRON: Whitacker's Almanac, uitgave 1971

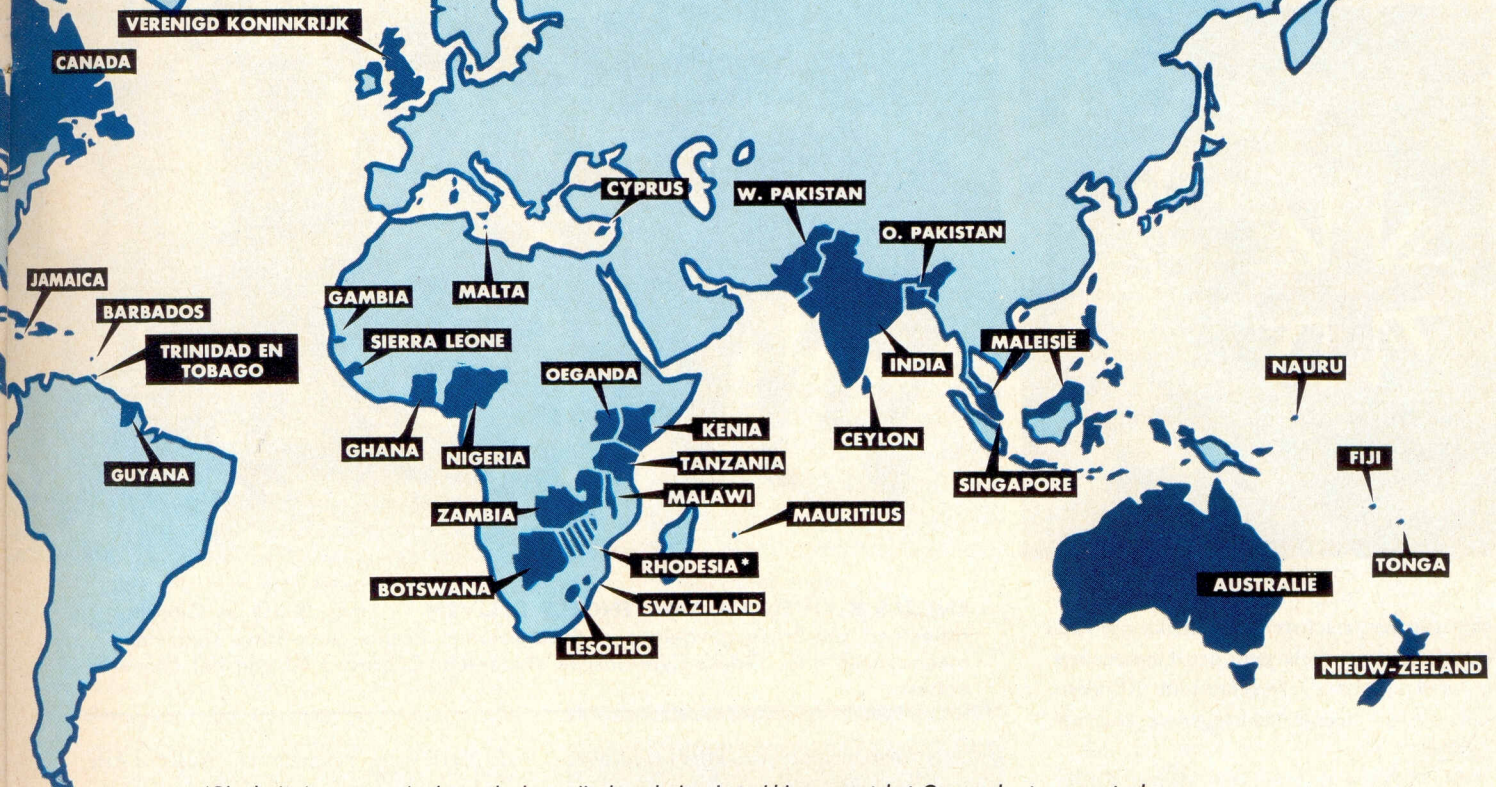
nebest zouden verlaten als Engeland met de wapenleveranties zou doorgaan!

Toen de Gemeenebestleiders in Singapore te zamen kwamen kon men een merkbaar koele diplomatieke stemming waarnemen tussen bepaalde leden. Premier Lee van Singapore, de gastheer van de Gemeenebestvertegenwoordigers, trachtte een zekere ontdooiing te bewerkstelligen en een warmere atmosfeer onder de leden van het Gemeenebest te scheppen. Hij verklaarde: „Als we onze huidige meningsverschillen over de voorgestelde wapenleveranties niet in bedwang houden, dan is het onwaarschijnlijk dat het Gemeenebest in zijn huidige vorm nog lang zal kunnen voortbestaan”.

Hoe waar is dit!

De heer Edward Heath, premier van Engeland, maakte duidelijk dat hij zich niet zou laten dwingen of ringeloren het

Lid-staten van het gemenebest

**Rhodesia is een speciaal geval, daar zijn langdurige betrekkingen met het Gemenebest momenteel niet zeker zijn. Unilateraal verklaarde het zijn onafhankelijkheid in 1965.*

Afrikaanse standpunt aan te nemen. Hij verklaarde dat Engeland niet zou toestaan dat welk land dan ook zich met zijn binnenlandse aangelegenheden zou bemoeien.

Hoe paradoxaal is het dat hij zich genoodzaakt zag om een waarschuwing te richten aan soevereine landen die eens Britse kolonies waren en die hun nieuwe soevereiniteit van Groot-Brittannië gekregen hebben – een soevereiniteit waar Engeland niet aan zou denken die te schenden! Maar sommige Afrikaanse landen van het Gemenebest zijn van oordeel dat zij Engeland behoren te zeggen wat het wel en wat het niet kan doen in Afrika.

De heer Heath was echter niet in de stemming om zich de les te laten lezen door voormalige kolonies die grotendeels en in velerlei opzichten door het „moederland” geholpen en bijgestaan werden.

De Britse premier was bereid tot elke prijs voet bij stuk te houden!

Frontale botsing vermeden

De besprekingen waren zo gespannen dat de leiders van de conferentie het verkiesselijk achtten zich achter gesloten deuren terug te trekken om hun pijnlijk marathondebat dat om half negen 's avonds begonnen was en om vier uur de volgende morgen eindigde, voort te zetten. Het enige dat een aantal Gemenebestlanden ervan weerhield zich zelfs gedurende de conferentie uit de club terug te trekken, was het feit dat een compromisoplossing bereikt werd.

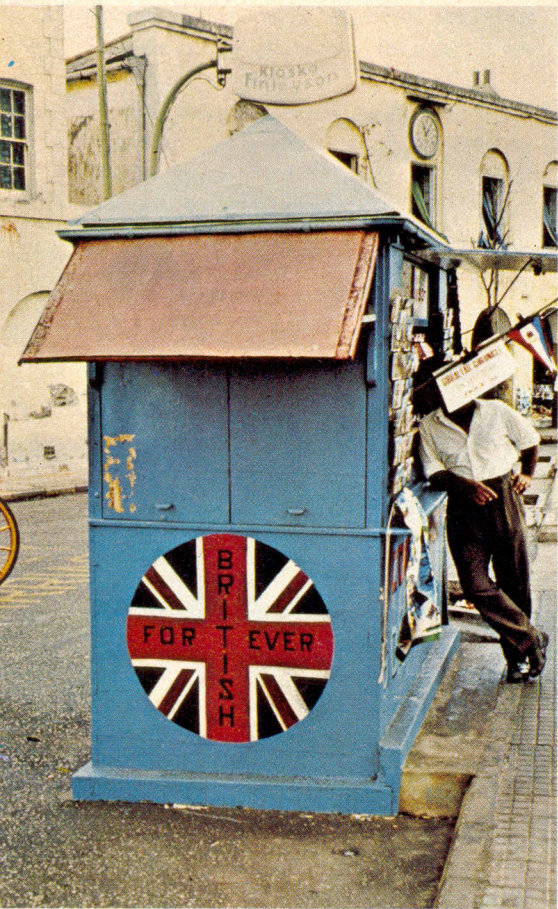
Een groep van acht lid-staten werd aangesteld om Englands beweringen te onderzoeken dat het nodig is wapens aan Zuid-Afrika te verkopen om de toeneemende Russische invloed in de Indische

Oceaan en de zuidelijke Atlantische Oceaan te neutraliseren.

Als om de beweringen van de heer Heath te onderstrepen, zwierven er juist gedurende dit debat over het belang van een tegenantwoord op de Russische macht ter zee ter hoogte van Singapore een Russische torpedobootjager, een kruiser en twee bevoorradingsschepen rond, die koers zetten naar de Indische Oceaan.

De commissie van acht Gemenebestlanden zal waarschijnlijk zes maanden nodig hebben om deze zaak te onderzoeken en er rapport over uit te brengen. Maar wat hun bevindingen of hun advies ook moge zijn, de Britse premier heeft het duidelijk gemaakt dat Engeland zijn soevereiniteit recht zal handhaven om datgene te doen wat het in zijn nationaal belang nodig acht – wat de gevolgen ook mogen zijn!

Dr. Nkrumah, voormalig eerste minister

Fotos: Links: Ambassador College; Rechts: Wide World

van Ghana, trachtte alle Afrikaanse lidstaten ertoe te bewegen het Gemeenebest te verlaten, tenzij Engeland in Rhodesia een zwarte meerderheidsregering zou oprichten.

Maar het was president Milton Obote die werkelijk de meeste moeite deed om zoveel mogelijk Afrikaanse Gemeenebestleden tegen het „moederland” te groeperen. Dit lukte hem niet. Tijdens zijn terugreis, na afloop van de conferentie, werd hij ten val gebracht door generaal Idi Amin – die hem ervan beschuldigde dat hij zich overgegeven had aan „drinken, ... vrouwen en het leiden van een nutteloos leven op kosten van de gemeenschap”.

Generaal Amin staat bekend als pro-Brits. Nadat hij het bewind over Oeganda in handen genomen had legde hij de volgende verklaring af: „Wij zullen met Groot-Brittannië en het Gemeenebest goede relaties onderhouden omdat we Engeland dankbaar zijn dat het ons zo'n goede administratie gegeven heeft. We blijven in het Gemeenebest en zullen het helpen versterken.”

Het is zeker een wijs Afrikaans leider die kan zeggen: „Wij zijn Engeland dankbaar”.

Maar wat te denken van de toekomst

ENGELS BLIJVEN OF NIET ENGELS BLIJVEN — Links: Kiosk in Gibraltar reflecteert pro-Britse gevoelens in deze kolonie. Rechts: Anti-Britse slagzinnen meegevoerd door Grieks-Cypriotische studenten. Cyprus is lid van het Gemeenebest.

van het Gemeenebest? Zal Engeland voortgaan wapens aan Zuid-Afrika te verkopen – wat een scheuring van het Gemeenebest zal bespoedigen? Zal een aantal Afrikaanse landen het Gemeenebest verlaten? Kan het Gemeenebest zoals we het vandaag kennen de jaren zeventig overleven?

Een van de sleutels om de toekomst van het Gemeenebest te begrijpen is zijn geschiedenis. En om de zin van het hedendaagse Gemeenebest te begrijpen is het nodig dat we de fundamentele feiten wat betreft zijn ontstaan kennen.

Hoe het Gemeenebest ontstond

De wortels van het hedendaagse Gemeenebest liggen diep verborgen in de geschiedenis van het Britse wereldrijk. Toen Engeland zijn kroonkolonies in Amerika verloor, dachten velen dat dit eens en voor altijd het einde van Englands vooraanstaande positie was. Maar dit was niet het geval.

Zodra Engeland zijn Amerikaanse kolonies verloren had, verkreeg het de macht over belangrijke gebieden in Afrika, Azië,

de Caribische eilanden en Australazië, en begon het ook zijn greep te versterken over haar Canadese gebieden.

En toen kwam het Durham-rapport.

In 1839 legde Lord Durham een heel belangrijk, gedetailleerd en verstrekkend document voor aan de Britse regering dat de titel droeg: *Rapport over de betrekkingen met Brits Noord-Amerika*. Het Durham-rapport schetste sommige van de oorzaken van *ontevredenheid* in de Canadese kolonies en suggereerde een nieuwe gedragslijn voor de toekomstige Britse koloniale politiek.

Lord Durham begreep het natuurlijke verlangen van een volk naar zelfbestuur. Hij wist dat nationalisme zich van de Canadese kolonies zou kunnen meester maken en er de oorzaak van kon worden dat zij de banden met het moederland verbraken – net zoals met de Amerikaanse kolonies in 1783 gebeurd was – als Engeland ze niet een zekere mate van zelfbestuur verleende.

Daarom bepleitte hij dat Groot-Brittannië een politiek zou voorstaan die een eigen „verantwoordelijke regering” aan

zijn kolonies toestond, zodra zij voldoende in staat waren deze verantwoordelijkheid op zich te nemen. Deze nieuw gevormde regering zou bepaalde banden met de Britse Kroon behouden maar zou hoofdzakelijk verantwoordelijk zijn voor het binnenlands beleid van de kolonie.

Dit Durham-rapport bracht de Britse regering ertoe de politiek aan te nemen zelfbestuur toe te kennen aan *die* kolonies die in staat waren deze verantwoordelijkheid op zich te nemen. Kort nadien verwierven de Britse gebieden Canada, Australië, Zuid-Afrika en Nieuw-Zeeland hun zelfstandigheid.

Deze oude Dominions hadden nu hun eigen autonome administratie doch inzake aangelegenheden van landsverdediging en buitenlands beleid waren zij nog altijd afhankelijk van de Britse Kroon. Ondanks bepaalde meningsverschillen aanvaardden zij de leiding van Engeland en bewaarden een diepe loyaliteit tegenover de Britse Kroon.

En zo begon het Britse wereldrijk zich om te vormen tot het Britse Gemenebest! In het Balfour-rapport van 1926 werd de term „Brits Gemenebest” omschreven als „de autonome gemeenschappen in de schoot van het Britse wereldrijk”.

In het *Statuut van Westminster* van 1931 werd duidelijk bepaald dat de „vrije associatie van lid-staten van het Britse Gemenebest” het „Verenigd Koninkrijk, het Dominion van Canada, het Gemenebest van Australië, het Dominion van Nieuw-Zeeland, de Unie van Zuid-Afrika, de Ierse Vrijstaat en Newfoundland” omvatte.

Gedurende de Tweede Wereldoorlog werd door sommigen de term „Brits wereldrijk” gebruikt om er de *niet-autonome gebieden* die de volledige Gemenebeststatus nog niet verkregen hadden, mee aan te duiden. Anderen gebruikten de term „imperium” naast „Gemenebest” zonder onderscheid te maken – met dien verstande dat het Gemenebest beschouwd werd als het doel waarnaar het imperium op weg was.

Groot-Brittannië geeft wereldrijk weg

Na de Tweede Wereldoorlog begon het Verenigd Koninkrijk zich te distantiëren van het gebruik van zulke woorden als „wereldrijk”, „imperial” en „Brits Gemenebest” en gebruikte in plaats daarvan de term „Gemenebestlanden” of gewoonweg „Gemenebest”.

De conferentie van de eerste ministers van het Gemenebest in 1946 was de laatste

belangrijke ontmoeting waar de term Brits Gemenebest gebruikt werd in plaats van gewoonweg „Gemenebest”.

Na de Tweede Wereldoorlog begon het woord *imperial* in internationale kringen een hele slechte klank te krijgen. Men begon de koloniale machten te beschouwen als tirannen en Engeland dat dit begon in te zien, wilde zich van dergelijke politiek geladen woorden ongetwijfeld distantiëren.

Communistische propaganda bleef munt slaan uit de heersende opvatting dat koloniale machten onderdrukkers waren, dit ondanks het feit dat Rusland zelf eigenlijk de macht heeft over een enorm wereldrijk, dat een „unie” genoemd wordt.

Het „Oude Gemenebest” werd een „Blanke Club” genoemd doordat het samengesteld was uit Engeland en de blanke nederzettingen, zoals Canada, Australië, Zuid-Afrika, Nieuw-Zeeland en Newfoundland.

Na de Tweede Wereldoorlog was de meerderheid van de Britse leiders van mening dat Engeland aan de *niet-autonome gebieden* onafhankelijkheid zou moeten toekennen. Binnen zeer korte tijd probeerden zij deze om te vormen in goed bestuurde autonome naties.

In 1947 verleende Engeland aan India en Pakistan zelfbestuur en werden beide

landen lid van het Gemenebest, zelfs al namen beide een republikeinse staatsvorm aan.

Met het enorme bevolkingsaantal dat India en Pakistan toen hadden (ongeveer 400 miljoen), werd het overwegend *blanke* Gemenebest van ongeveer 70 miljoen zomaar ineens omgevormd tot een overwegend *gekleurd* Gemenebest. In 1948 werd ook aan Ceylon onafhankelijkheid verleend en ook dit eiland werd lid van het Gemenebest.

Sinds de Tweede Wereldoorlog verkozen enkele landen waaraan Engeland onafhankelijkheid had verleend, het Gemenebest te verlaten: Birma, Soedan, Brits-Somalieland, Zuid-Kameroen, de Maldiven en Zuid-Arabië (waaronder Aden). Zuidelijk Ierland (Eire) verliet het Gemenebest in 1949 uit verbittering over de manier waarop Ierland vroeger door de Britten behandeld werd.

De Brits-Franse actie te Suez in 1956 heeft aan de solidariteit onder de Gemenebestlanden veel schade berokkend. Vele Gemenebestlanden voelen zich *verraden* omdat zij niet vooraf geraadpleegd waren.

Toen Engeland in 1962 de *Wet op de immigratie uit Gemenebestlanden* uitvaardigde, deed dit de betrekkingen met de andere lid-staten er niet op vooruitgaan. Met de verdere beperking in 1968 op de immigratie vanuit Kenia van personen van Aziatische oorsprong die in feite de status van „Brits onderdaan” verworven hadden, werd de politieke gedragslijn die in 1962 vastgelegd werd, nog strenger toegepast. Dit irriteerde sommige Gemenebestlanden, want zij zagen in deze wet een duidelijke daad van discriminatie tegen bepaalde rassen. Velen hebben dit Engeland nooit vergeven.

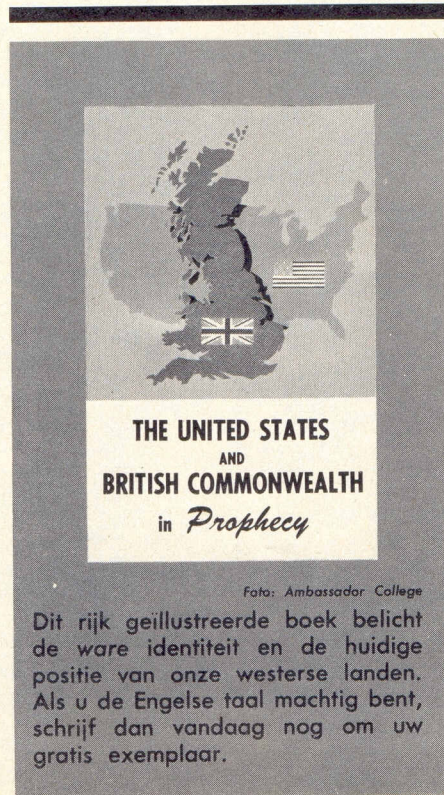
Tengevolge van de onenigheid inzake de rassenpolitiek werd Zuid-Afrika praktisch verplicht het Gemenebest in 1961 te verlaten. Rhodesia is nu van het Gemenebest uitgesloten als gevolg van zijn rassenpolitiek.

Er waren ook rassenproblemen tussen Griekse en Turkse Cyprioten en moeilijkheden tussen de Afrikaanse en Indische bevolkingsgroepen van Kenia. In Guyana was er de strijd tussen de Indiërs en de negers.

India en Pakistan waren over Kasjmir in oorlog gewikkeld. Toen zij besloten hun meningsverschillen te laten beslechten, wendden zij zich tot de Sovjetunie – niet tot Engeland, de „moeder” van het Gemenebest.

Het Nigeriaanse-Biafraanse stammen-

(Zie verder pagina 27)

Wat er nodig is om
**WOESTIJNEN
IN BOUWLAND
TE VERANDEREN**

Eén van de eerste vereisten om woestijnen te doen „bloeien als een roos“ is **WATER**. Lees over de plannen van geleerden om bergen te klieven, continenten te verdelen en het pakijns van de poolgebieden te smelten, alles in de hoop om miljoenen mensen water en een aangenaam klimaat te bezorgen.

door Robert E. Gentet
en Paul W. Kroll

Foto: Ambassador College

WATER is een heel kostbaar artikel. Zonder water zou een mens zelfs onder de gunstigste omstandigheden slechts een paar weken in leven kunnen blijven. In een woestijnhitte van 50°C zou een mens binnen een week sterven – zelfs al kreeg hij een dagelijks rantsoen van vier liter water.

De mens is onder deze omstandigheden kennelijk niet in zijn beste staat van produktie. En vanzelfsprekend planten en dieren ook niet.

Planten en dieren hebben water nodig

Echte woestijnen zijn nagenoeg verstoken van leven. Zelfs in de semi-woestijnachtige gebieden in het zuidwesten van de Verenigde Staten bestaan maar beperkte levensvormen. Hier kunnen slechts planten overleven zoals snelgroeiende eenjarige planten, cactussen en vetplanten die een buitengewoon vermogen hebben om water op te slaan, alsmede bijzonder diepgeworteld onkruid en diepgewortelde bomen.

Neem b.v. de sahuaro (*cereus giganteus*). Het geheim van het wateropslagsysteem van de sahuaro ligt in zijn als een accordeon opgevouwen stam. Deze stam kan uitzetten en inkrimpen al naar gelang het watergehalte vermeerderd of vermindert. Men heeft waargenomen dat een sahuaro van één stortbui wel 2½ cm in 24 uur tijds uitzet. Als men de lengte van de sahuaro in aanmerking neemt, dan heeft hij heel wat liters water in voorraad om in het droge seizoen op te teren.

In het voorjaarsregenseizoen springen de cactussen en zelfs de schijnbaar dorre woestijnbodem open in een orgie van kleurige bloemen. (Zie de bijgaande foto's.)

Sommige dieren kunnen voortbestaan in het barre woestijnklimaat. Maar ook zij moeten een bepaalde speciale methode bezitten om een watervoorraad te verkrijgen en *vast te houden*.

De kameel kan b.v. genoeg water in zijn drie magen opslaan dat hij er zeventien dagen mee vooruit kan. Wanneer hij water vindt om zijn voorraad bij te vullen, kan hij wel honderd tot tweehonderd liter in één keer drinken.

Een ander verbazingwekkend schepsel, de kangoeroerat, speelt het klaar zonder dat hij ooit water drinkt. De kangoeroerat zorgt gewoon voor zijn eigen water uit

sappig voedsel door middel van een ongevoelbaar chemisch proces.

Vermogen om te overleven

Opmerkelijk veel levensvormen zijn in staat in de woestijn voort te bestaan. In het betrekkelijk kleine gebied van Death Valley in Californië is het aantal geïdentificeerde plantsoorten 200. Vele droge gebieden onderhouden veel verschillende levensvormen – hoe schaars ze dan ook verspreid mogen zijn. Maar alle leven moet water hebben.

De bijgaande fotoserie laat b.v. de ongewone verhouding tussen de specht, de elfuil en de sahuarocactus zien.

Zonder water zou de cactus echter doodgaan.

Zonder de cactus zouden de specht en de elfuil weinig succes hebben een geschikte plaats te vinden om te wonen of hun jongen groot te brengen. Zij zouden met uitsterfing bedreigd worden. En zo is het met het cactuswinterkoninkje en de bigelow-cholla (*opuntia bigelovia*). (Zie foto's.) Zonder water zou deze cactus te gronde gaan en daarmee het winterkoninkje. Beide hebben water nodig voor hun voortbestaan.

Enige eertijdse woestijngebieden, vooral in de Verenigde Staten, zijn ontgonnen en brengen nu overvloedige oogsten op. Maar opnieuw is water de noodzakelijke factor. Zonder water zal geen enkel gewas groeien.

In sommige gebieden van de wereld – zoals in de Sahara – is het bijna volkomen ontbreken van regenval een feit geworden. Het gehele gebied krijgt minder dan 25 mm regen per jaar.

De Sahara is de grootste woestijn ter wereld. Zij strekt zich over de hele 5000 km breedte van Noord-Afrika uit en beslaat bijna één derde van dat gehele continent, een gebied van ongeveer dezelfde grootte als geheel Europa!

Sommige uitgestrekte gebieden van deze woestijn krijgen soms 10 jaar achtereenvolgend geen regen!

De hoogste dagtemperatuur ooit op aarde genoteerd, werd in El Azizia in het Libische gedeelte gemeten – een ongelooflijke temperatuur van 58°C *in de schaduw*.

Woeste gebieden der aarde

De Sahara is volstrekt niet het enige droge gebied van grote omvang in de

wereld. Elk gebied waarin een gemiddelde neerslag van minder dan 250 mm regen per jaar valt, kan als woestijn geclassificeerd worden.

De „woestijnen” van Australië beslaan 3 370 000 vierkante kilometer – een ontstellende 44 procent van het hele continent! In duidelijker taal: Meer dan twee vijfde van Australië is woestijn – de op één na grootste ter wereld. De gemiddelde regenval in de droogste gebieden is maar 125 mm per jaar.

Ongeveer 2 600 000 km van het Arabische schiereiland bestaat ook uit woestijn en een ongewoon hoog percentage hiervan – één derde – is bedekt met zand. In tegenstelling tot andere woestijnen heeft de Arabische woestijn (de op twee na de grootste ter wereld) niet voldoende bergen waarop neerslag valt die als bronnen voor rivieren kunnen dienen.

Deze woestijnen zijn echter nog maar het begin. Er zijn nog negen andere woestijngebieden van formaat – wat het totaal op *twaalf* brengt!

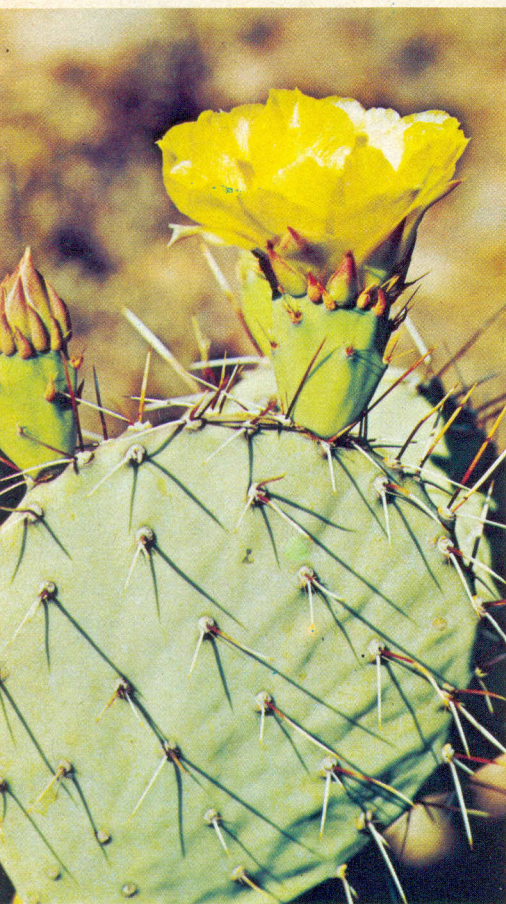
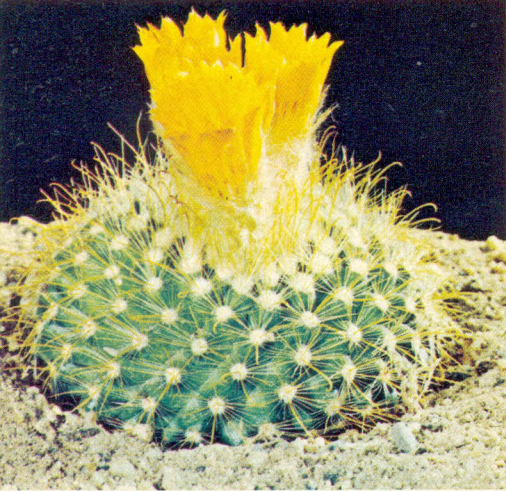
Deze grote woestijnen zijn:

- 4) de Kazachstan in Rusland – 1 950 000 km²
- 5) de Noordamerikaanse – 1 300 000 km²
- 6) de Gobi in Mongolië – 1 040 000 km²
- 7) de Patagonische in Argentinië – 673 000 km²
- 8) de Thar in westelijk India – 596 000 km²
- 9) de Kalahari in Zuid-Afrika – 570 000 km²
- 10) de Takla-Makan in westelijk China – 518 000 km²
- 11) de Loet in Iran – 389 000 km²
- 12) de Atacama-Peruviaanse in Chili en Peru – 363 000 km²

Veertien procent van het 149 miljoen km² grote landoppervlak der aarde is heden ten dage woestijn. Dat is één zevende van de landmassa der aarde! Door de semi-woestijngebieden komt er nog eens veertien procent bij. Daar valt slechts 250 tot 500 mm regen per jaar. Samen vormen deze droge en semi-droge gebieden bijna drie tiende van het landoppervlak der aarde! Dit zou gelijkstaan met een gebied van meer dan viermaal de grootte van geheel Europa.

Denkt u zich dat eens in! Ontzaglijk

(Tekst gaat verder op pagina 24 –
Foto's op pagina 20 tot 23)

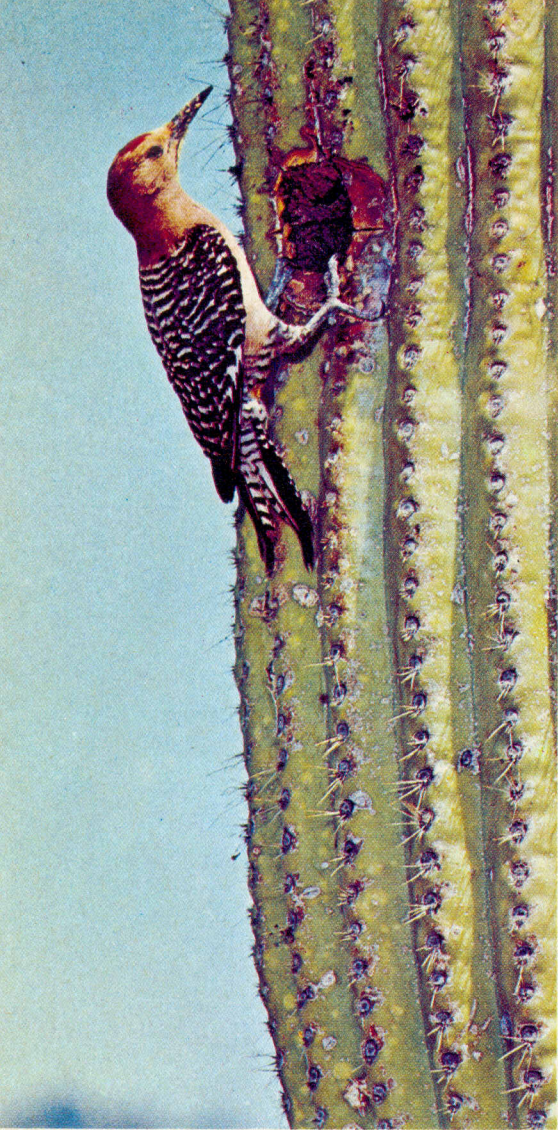

Foto's: Ambassador College

EEN ORGIE VAN KLEURIGE CACTUSBLOEMEN — Er komen meer dan 2500 soorten cactussen op aarde voor en vele daarvan in de woestijn. Deze planten kunnen een voldoende hoeveelheid water opslaan voor een heel jaar. Zij hebben unieke eigenschappen die hen in het barre woestijnklimaat laten voortbestaan. De stekels dienen ter bescherming tegen planteneters en bij sommige soorten geven ze ook schaduw aan het plantoppervlak. Cactussen zijn bedekt met een wasachtig laagje dat het verlies van water door verdamping reduceert. Sommige soorten, zoals de „grijsaardcactus“ (geheel rechts, onder) en de „bisschopsmuts“ worden verzameld en over de hele wereld door liefhebbers gekweekt.

EEN DRIEVOLDIGE VERHOUDING

— Links: Gila-spechten boren gewoonlijk gaten hoog in de sahuaro-cactus (rechts boven). Verlaten spechtholten dienen vaak als tehuis voor andere schepselen. De kleine elfuil, slechts 15 cm groot, zet zijn huishouden in een oud spechthol op (rechts onder). Beide vogels zijn afhankelijk van de sahuaro voor een plek om hun nest te bouwen — een verbazende drie-voudige verhouding van plant en dier die op de beste manier gebruik maken van een over het algemeen vijandige omgeving.

Foto's: Ambassador College

HONGERIGE BEKJES WACHTEN OP VOEDSEL

— Cholladoornen weerhouden eventuele plundersers ervan het nest van een cactuswinterkoninkje binnen te dringen en de jongen te doden. Het behoedzame vrouwtje ontwijkt deze stekels met gemak, terwijl zij tal van tochten maakt en insecten aandraagt om de opengesperde en hongerige bekjes van de jonge vogels te vullen. Een fotografisch researchteam van *De ECHTE WAARHEID* observeerde en filmde dit fenomeen in het Joshua Tree National Monument van Californië.

Foto's: Ambassador College

grote gebieden van de aarde die in woeste toestand verkeren – niet in staat om zelfs maar een bodembedekking te produceren door gebrek aan voldoende water.

Vereist: Meer landbouwgebieden

Paradoxaal genoeg stelt de bevolkings-explosie van de wereld steeds grotere eisen aan de landbouwgrond. Woestijnen en andere over het algemeen onbewoonde of dunbevolkte gebieden komen steeds meer in aanmerking. Gebieden die een paar jaar geleden als onbruikbaar land beschouwd werden, moeten nu ontgonnen worden. Artesische putten, meren, reservoirs en zelfs ontziltingsinstallaties in de kuststreken voorzien het dorstige land van een beetje – een heel klein beetje water.

Zelfs dan nog zit woestijnirrigatie vol valstrikken. Reservoirs kunnen zich met slib vullen. Tenzij het bevoeide land een behoorlijke ondergrondse afvoer heeft, kunnen zouten in opgeloste vorm, die door het woestijnirrigatiewater worden meegevoerd, de grond ruïneren. Drie vierde van Iraks eertijds geïrrigeerde land is om juist deze reden nu bedorven.

De moderne irrigatie maakt geen merkbare vooruitgang. De woestijnen breiden zich op vele plaatsen veel sneller uit dan de moderne technologie ze kan terugwinnen.

Kijk eens even naar Afrika.

„Het landbouwvooruitzicht voor de droge gedeelten van Noord-Afrika is vrij bedenkelijk”, waarschuwde H.N. LeHouérou van het Ontwikkelingsprogramma van Technische Hulp op een onlangs gehouden internationale conferentie over *Droge gebieden in een zich veranderende wereld*. Hij wees op het volgende: „De weidegronden raken snel uitgeput en de woestijn breidt zich gemiddeld per jaar met meer dan 100 000 hectare uit”.

Op sommige plaatsen rukt de woestijn in Noord-Afrika met bijna 50 kilometer per jaar op! Dit is hetzelfde Noord-Afrika dat eens de graanschuur van het oude Romeinse Rijk was.

De woestijnen teruggewonnen!

Elke werkelijk en blijvende oplossing voor het probleem van droge streken moet voldoende bruikbaar water, een goed functionerende regering, een gezond economisch systeem en een ontwikkelde bevolking omvatten – alle op een wereldomvattende basis.

De meest fundamentele problemen zijn

het gebrek aan *water* en het gebrek aan teelaarde. Alle andere problemen in droge gebieden houden op de een of andere manier verband met deze voornaamste benodigdheden. Alle hoop op toekomstige ontwikkeling van droge landstreken berust op het vinden van een toevoer van bruikbaar water. De humus die door de eeuwen heen in semi-droge gebieden door verkeerde landbouwmethoden, te veel afweiding en erosie verloren is gegaan, kan niet zonder voldoende water weer worden opgebouwd om een bodembedekking te produceren.

Voor dichte bossen, groene planten en weelderige gewassen moeten we water hebben – en wel in de benodigde hoeveelheid op de juiste tijd en op de juiste plaats.

Controle over het weer

Deze overwegingen sluiten op hun beurt het kritieke probleem in van de verandering van het weerpatroon op wereldschaal.

Er zijn vele fantastische plannen op tafel gelegd om „regen op zijn tijd” te produceren ten einde onbewoonbaar land – met óf te veel óf niet genoeg regenval – in gematigde, bewoonbare zones te veranderen. Hier volgen er een paar:

*GEBRUIK KOOLSTOF OM HET POOLIJS ZWART TE MAKEN. Verlies van zonne-energie door reflectie zou teruggebracht worden. De noordelijke woestijnen zouden meer bewoonbaar worden.

*DAM DE BERING STRAAT AF. Door dit te doen – en ijskoud poolwater in de Stille Oceaan te pompen zou men het weer in het poolgebied het hele jaar door verbeteren.

*CREËER EEN ACHT-KILOMETER-DIKKE IJSWOLK BOVEN HET POOLGEBIED. Dit zou gedaan kunnen worden door 10 zogenoemde „schone” waterstofbommen onder de oppervlakte van het poolwater te laten ontploffen. De stoomwolk, die zich door de ontploffing ontwikkelt, zou in waterdruppels condenseren en bevriezen. Het eindresultaat is naar men zegt een verandering in de dynamica van de algemene circulatie en daardoor een verbetering van het wereldklimaat.

*DOORBREEK DE BERGEN VAN DE SIERRA NEVADA. Dit zou de stroming van vochtige zuidelijke lucht naar de dorre Nevada-woestijn mogelijk maken en die woestijn doen bloeien als een roos. Dit principe zou overal, waar bergketens verantwoordelijk voor de schepping van woestijnen

zijn, in toepassing gebracht kunnen worden.

Verdere plannen zijn: De stroom van de rivieren omleggen, laat het ijs van de poolgebieden smelten, verbind en *scheid continenten* – één gevolg daarvan zou zijn dat men vochtige lucht in de binnenlandse woestijnen krijgt – schep en elimineer eilanden, verhoog het percentage waterverdamping om meer water in de atmosfeer te brengen waarmee de regenmakers kunnen manipuleren.

Nog grandiozere plannen omvatten controle over stormen zoals orkanen.

Zelfs nog verbazingwekkender is misschien het visionaire plan om de atmosfeer van Mars en het klimaat van Venus te veranderen en deze planeten voor de mens bewoonbaar te maken. Mars is op het ogenblik een woestijnachtige wildernis gelijk aan het maanoppervlak.

In dit opzicht kent het streven van de mens geen grenzen. Reeds in 1957 verklaarde een geleerde van het Adviserend Bureau voor Meteorologie van de Amerikaanse regering dat: „als hij knap genoeg was, dan zou de mens gunstige resultaten kunnen produceren . . . en zijn milieu kunnen transformeren om het geschikter voor zijn doel te maken”.

Vol vuur zei hij tegen zijn collega's: „Laten we er in elk geval aan beginnen”.

Laten we nu eens veronderstellen dat de reusachtige complexiteit van deze en andere projecten werd uitgewerkt. Zouden de gevolgen van de verandering van zo'n fundamentele kringloop als de hydrologie der aarde – de kringloop van dit allerbelangrijkste bestanddeel WATER – werkelijk een zegen zijn of een vloek? Er bestaat zelfs onder de wetenschapsmensen grote onenigheid over de gevolgen van deze reusachtige projecten. Vele geleerden geven toe dat men eenvoudig niet te weten kan komen wat alle catastrofale gevolgen van grootscheeps meteorologisch geknoei zullen zijn.

De wetenschapsmensen erkennen dat ZIJ NIET WETEN wat voor gevolgen hun plannen om onze planeet te hervormen zullen hebben. Zoals in zovele van zijn activiteiten, komt de mens in een doodlopende straat terecht. Hij begrijpt wat voor problemen er bestaan; hij zal misschien zelfs vaag inzien wat er in het algemeen aan gedaan dient te worden.

Maar daarna is hij – als het ware – begrensd door zijn onvermogen om uit zichzelf te treden en de gevolgen van zijn

doen en laten in zijn geheel te overzien.

Ten einde de woestijnen echter te laten bloesemen, de toendra bewoonbaar te maken en het klimaat te veranderen – MOET onze aarde gereconstrueerd worden.

De hoop van de mensheid, de dromen van wetenschapsmensen en de profetieën van mensen uit de oudheid over een wereld van weelderig groen kan niet verwezenlijkt worden totdat het uiterlijk van de aarde veranderd wordt. Alleen dan, zoals een oude profeet het uitdrukte, zal het mensdom van een utopia genieten: „De woestijn en de dorre plaatsen zullen hierover vrolijk zijn, en de wildernis zal zich verheugen, en zal bloeien als een roos . . . want in de woestijn zullen wateren uitbarsten, en beken in de wildernis.

„Het dorre land zal tot staand water worden, en het dorstige land tot springaders der wateren; in de woningen der draken [jakhalzen, Nieuwe vert.] waar zij gelegen hebben, zal gras met riet en biezen zijn” (Jesaja 35:1, 6, 7). Dat is de belofte van iemand die zichzelf God noemt.

Zou er toch een God kunnen zijn – iemand die alles gemaakt heeft wat er bestaat? Als dat zo is, dan begrijpt Hij toch zeker wel wat er gedaan moet worden om de klimaatpatronen van deze aarde te veranderen en te bereiken wat de mens wanhopig poogt te bereiken. □

NUCLEAIRE NACHTMERRIE

Gaat het gebeuren?

(Vervolg van pagina 12)

Nieuwste atoomonderzeeër	\$200 miljoen
Bommenwerper in de Tweede Wereldoorlog	\$218 000
B-52 bommenwerper gebouwd in 1961	\$7,9 miljoen
Gevechtsvliegtuig in de Tweede Wereldoorlog	\$54 000
F-11 straaljager	\$6,8 miljoen
M-1 geweer gemaakt in 1946	\$31
M-16 geweer gebruikt in Vietnam	\$150

Misschien nog verschrikkelijker dan de stijgende kosten is het gevaarlijk toene-

mende vernietigingsvermogen van de moderne wapens.

Het tijdperk van de „overkill”

Bij de oorlogvoering in de oudheid kon over het algemeen één man in één handeling één andere man doden. Met de invoering van het buskruid en van kanonnen kon één man verschillende vijanden naar de andere wereld helpen. Toen de machinegeweren, bommen en het geschut met grote reikwijdte op het toneel verschenen, nam het vernietigingsvermogen dat ter beschikking van één man stond, aanzienlijk toe.

Toen kwam onze moderne tijd met kernenergie, gifgassen, chemische en biologische oorlogvoering. Nu kan de beslisning van één man gehele steden vernietigen – en zou deze een kettingreactie van gebeurtenissen kunnen veroorzaken om alle leven te vernietigen.

Heden ten dage spreken we van „overkill” (overdosering aan vernietigingsvermogen). Dat wil zeggen dat zowel de Verenigde Staten als de Sovjetunie voldoende wapenmacht en atoomkracht bezitten om elkaar vele malen te vernietigen.

De angst voor door de „vijand” ontwikkelde betere wapens, zowel KWALITATIEF als kwantitatief, drijft elk land voort in zijn onophoudelijk verder onderzoek. Betere methoden van „aflevering” (wat een walgelijk doch juist woord) met een betere kogelbaan, betere en doeltreffender waarschuwingssystemen; het onderzoek naar anti-raket-raketten, en anti-anti-raket-raketten, en anti-anti-anti-raket-raketten, en . . . dit alles gaat maar steeds door.

Een jager op herten, gewapend met een geweer met grote reikwijdte en een vizier, heeft weinig behoefte aan een machinegeweer. Maar landen die tot aan hun „kern-tanden” bewapend zijn met een panorama van verschillende wapens om een fantasierijke „Mars” schele hoofdpijn te bezorgen, gaan voort met de vervaardiging en de opslag voor toekomstig gebruik van verschrikkelijk krachtige wapens.

Naar men zegt zou de huidige Amerikaanse voorraad van 4600 strategische kernkoppen tegen 1975 een totaal van 11 000 kunnen bereiken.

Vergelijkenderwijs bezit de Sovjetunie op het ogenblik 2000 strategische kernkoppen. Maar volgens het statistisch overzicht van een gezaghebbend instituut voor strategische studies „is het meer veront-

rustende aspect van de huidige research- en ontwikkelingsprogramma’s eerder *kwantitatief* dan *kwantitatief*”.

Als een atoomoorlog uitbreekt

Naar men zegt is de Sovjetunie, met zijn nieuwe lange-afstandsraketten, nieuwe onderzeeërs en nieuwe strategische bommenwerpers in aanbouw, in de komende jaren op weg om de overheersende kernmogendheid te worden – tenzij. Tenzij Amerika zijn eigen research en ontwikkeling opvoert om zijn „voorsprong” in de bewapeningswedloop te behouden. Anders zal Amerika, naar men vreest, de bewapeningswedloop met de Sovjetunie verliezen.

Deze vraag moge voor sommige mensen zuiver theoretisch lijken, aangezien de huidige atoomkracht en het vernietigingsvermogen ontzagwekkend zijn om te aanschouwen – van beide zijden. Naar schatting van het Amerikaanse ministerie van defensie zouden, als de 50 grootste steden in de Verenigde Staten werden getroffen, ongeveer 86 miljoen Amerikanen worden gedood. Dat is 42 procent van de Amerikaanse bevolking. Zo’n kernaanval zou tegelijk de meerderheid van de beroepsbevolking – artsen, advocaten, architecten, wetenschapsmensen, politieke leiders – doden.

Zo’n ontstellende slag voor Amerika is onvoorstelbaar, apocalyptisch. Te leven in een tijdperk waarin zulke berekeningen worden gemaakt, is onvoorstelbaar. Toch geven deze snel gelezen, zinloze „cijfers” tenminste een oppervlakkig, haastig vergeeten idee van het zeer waarschijnlijke aantal slachtoffers indien een atoomoorlog zou uitbreken.

Dat Amerika zo’n vernietigende gruwel zou kunnen overleven is zuiver hypothetisch, aangezien door de massale radioactieve neerslag, door de daaruit voortvloeiende vervuiling en door de uitschakeling van alle belangrijke verbindingen, de krachtbronnen en de zenuwknopen van een moderne, technologisch georiënteerde maatschappij vernietigd zouden worden. Het menselijk voorstellingsvermogen kan niet zuiver de dood van 86 miljoen mensen in een ogenblik vatten, net zo min als de manschappen aan boord van de Enola Gay iets anders konden doen dan griezelig verlamd naar adem te happen toen ze de monsterachtige wolk zich in de lucht zagen ontplooiën – niet in staat te vatten dat de stukken en deeltjes van de wolk mensen waren geweest en menselijke woonplaatsen.

Maar de klinisch juiste woorden blijven doorgaan.

Ongeveer 55 procent van de Amerikaanse industriële capaciteit zou vernield worden.

Als de Sovjetunie zou worden aangevallen, zou zij 48 miljoen inwoners verliezen – ongeveer 20 procent van de bevolking. Tegelijkertijd zou ongeveer 40 procent van de Russische industriële capaciteit worden vernietigd.

Of beide naties zich biologisch, psychologisch of anderszins zouden herstellen, is een volkomen andere vraag. Sommige natuurkundigen menen dat geen van beide dat zou kunnen.

Niettemin is de kreet aan beide zijden – in de Sovjetunie en de Verenigde Staten – „Onze voorsprong van strategische wapens verdwijnt”. „We verliezen de bewapeningswedloop.”

In 1963 was Amerika duidelijk in militaire kracht de Sovjetunie verre de baas. Wijlen president Kennedy zei tot de Russen: „Ga weg uit Cuba – of anders...” Het „of anders” betekende waarschijnlijk dat Amerika de macht die het bezat, zou gebruiken. De Russen waren kennelijk geïntimideerd. Toentertijd heeft men een sovjetonderhandelaar horen zeggen: „Dit is de laatste maal dat jullie Amerikanen in staat zullen zijn om ons zo iets aan te doen”.

Dus voerde de Sovjetunie zelf de wedloop op door zijn kernbewapening uit te breiden. Tegenwoordig omvat haar arsenaal tenminste 300 (totaal eind 1970) SS-9 raketten. Elke raket kost bijna 30 miljoen dollars in zijn ondergrondse lanceerplaats. Elke raket is voorzien van een kernkop van 25 megaton.

In 1973-74 zou verder het aantal Russische atoomonderzeeërs in de Y-klasse groter zijn dan de Amerikaanse Polarisvloot.

Alternatieven in het atoomtijdperk

Wat moeten de Verenigde Staten doen? Deskundigen zien slechts de volgende alternatieven. Amerika moet agressief zijn research en ontwikkeling opvoeren – en zijn bewapeningswedloop versnellen. Anders moet het genoegen nemen met de tweede plaats in een wereld van oorlog waarin Russische chantage met atoommacht uiteindelijk alle landen – met inbegrip van Amerika – zou terugbrengen tot vazalstaten.

Een derde mogelijkheid werd uitgelegd door een plannenmaker van het Pentagon. Wanneer twee landen op weg zijn naar wat op een zeker conflict lijkt, moet het zwakkere land HET EERST TOESLAAN om de grotere macht te neutraliseren.

Met de wapens van mensheid-vernietigende grootte wordt onze wereld vervuld van angst en gevaar.

Er is natuurlijk een vierde mogelijkheid. De landen zouden eenvoudig dienen te leren om in vrede te leven. Alle landen zouden moeten toetreden tot een onpartijdige wereldregering die in staat is nationale grieven, wantrouwen en problemen op te lossen. Deze vierde weg is nog nooit door de regeringen van deze aarde beproefd. Vandaag de dag zou dat als een onpraktische rampspoedige politiek van een gek worden beschouwd.

De eerste drie mogelijkheden, alle drie representatief voor de wantrouwende, vijandige, hatende menselijke natuur, zijn waanzinnig.

Toch gaat deze waanzin door.

„Overkill” is niet genoeg. Het vermogen om vijftig werelden te vernietigen is niet genoeg. Elk land gaat door met zijn demonische dodendans, in de greep van de eindeloze spiraal van wapenproductie en tracht voortdurend om voor elk nieuw wapen dat door de tegenpartij wordt ontwikkeld, een tegenwicht te vinden.

Op het ogenblik liggen er voor ieder mens op aarde tenminste 10 ton explosieve stoffen – als het equivalent van TNT aangehouden wordt – opgeslagen. Ieder van ons, meer dan 3,6 miljard in aantal, mag wel eens nadenken over de tonnen explosieve stoffen die rustig, onpersoonlijk, dreigend gereed liggen voor onze bestemming.

Telkens weer werd er op gewezen dat wapens nooit zijn ontworpen en geproduceerd zonder dat er *gebruik* van wordt gemaakt.

De atoomvoorraad van de wereld is, volgens de meest conservatieve schattingen, al gelijkwaardig aan 50 000 megaton (MILJOENEN tonnen) TNT. Dat is 50 MILJARD TON explosieve kracht – of een „overkill” - factor van 14 voor elke man, elke vrouw en elk kind op aarde.

Eén natuurkundige, Dr. Linus Pauling, schatte dat er ongeveer 500 000 megaton TNT in de atoomvoorraad van de wereld aanwezig zouden zijn, wat neerkomt op 150 ton voor elke mens op aarde – een theoretische „overkill” van 150 maal!

Maar wat is een „overkill”?

Kan men MEER doen dan iemand doden?

Van 10 tot 150 ton TNT wordt speciaal voor u bewaard, en voor een ieder van hen die u liefheeft, en voor alle andere mensen, en voor allen die zij weer liefhebben. Maken enkele onsjes meer dan nog enig verschil?

Gretige nieuwe atoomnaties

Tenminste drie belangrijke landen behalve de Sovjetunie en de Verenigde Staten bezitten „de bom”. Engeland, Frankrijk en Rood-China vervaardigen reeds splijtbaar materiaal. Zeven andere landen, Canada, India, Israël, Japan, Zweden, Zwitserland en West-Duitsland zouden op zeer korte termijn kernwapens kunnen produceren. Nog VEERTIG andere landen, naast de „grote vijf” van het atoomtijdperk, bezitten atoomreactors, waarvan het onmiddellijke bijproduct plutonium is – een essentieel bestanddeel voor een atoombom.

Tegen 1980 zullen de huidige landen in de wereld die nog geen kernenergie produceren, voldoende plutonium voortbrengen om elke week ongeveer 100 kleine atoombommen te vervaardigen.

Weldra zal de atoomnachtmerrie zelfs nog meer de verbeeldingskracht tartende afmetingen aannemen, totdat de wereld – ondanks de aan- of afwezigheid van leven elders – een bedreiging zou kunnen vormen die bijna groot genoeg zou zijn om een enorme, exploderende ster te evenaren.

De zinloosheid van dit alles, de domheid om eindeloos een koers te volgen die alleen maar op een apocalyptische gruwel kan uitlopen, is meer dan beestachtig. Want beesten volgen, bij instinct, de sterke drang tot zelfbehoud. De duivelse dodenmars van de mens trotseert zelfs dat allerbelangrijkste instinct – door met een schouderophalen voorbij te gaan aan de ware betekenis van het menselijk leven.

Niettegenstaande al onze kreten om vrede – jagen we ijverig, gretig, de zaak van de oorlog na of verlustigen ons in de technologie die het onmiddellijke resultaat van zulk najagen is.

Maar de kernenergie is slechts één van de verschillende methoden voor de kosmische waanzin. Botulinus, een biologische agens, zou – indien gelijkmatig verspreid via de luchtstromingen, oceaanstromingen of over strategische gebieden op aarde – de gehele mensheid binnen zes korte uren kunnen vernietigen.

Met gebruikmaking van slechts 10 vlieg-

tuigen, mits deze heelhuids boven hun doelwit aankomen, zou een vijand dertig percent van de Amerikaanse bevolking met biologische agentia voor oorlogvoering kunnen doden of buiten gevecht stellen. Minder dan 10 gram van een bepaald virus zou elke man, elke vrouw en elk kind in Nederland én in België kunnen infecteren.

Dan is er nog de biologische tijdbom – de bevolking contra onvoldoende voedingsmiddelen, met daaruit voortvloeiende epidemieën in het vooruitzicht. Dan is er nog het spookbeeld van de hongersnood, van de gevreesde pest en van aardbevingen, branden, orkanen, overstromingen en stormen. De elementen om ons heen razen met een verontwaardigd gekreun tegen de waanzin van de mensheid. Onze wereld kreunt – en wankelt dronken langs een onzekere, waanzinnige weg, met gekunstelde tong pratend over vrede en de lippen smakkend in blijde afwachting van elke nieuwe technologisch georiënteerde kunstgreep die het resultaat is van het zoeken naar een nog verschrikkelijker oorlog.

Nu is het tijd om God te zoeken. Alleen God kan deze wereld nu nog redden – haar nog van zichzelf redden – van waanzinnige, zelfs toevallige vernietiging. O God, red ons van onszelf; red ons van onze met uitlaatgassen bezwangerde, smerige, verstikkende steden; van onze chemisch vergiftigde, triest uitgeputte, kunstmatig bemeste landbouwbedrijven; van onze met stank beladen, met slijk gevulde, vervuilde meren en rivieren; van onze steriele, gecomputeriseerde, verdierlijkte, de-dood-zoekende maatschappij; van onze

haat, jaloezie en hebzucht; van onze kwelzarij, vooroordelen en egoïstische tarding; red ons van elkaar.

Red ons van onszelf.

... Ondertussen

Met een zwakke zucht van ontsnappende luchtballen gleed het lange zwarte gevaarte vrijwel geluidloos onder de deinende golven door, terwijl zijn neus snel de olieklompen, dunne olievlekken en onzichtbare chemicaliën tussen de rommel op de oceaan buiten de kust wegduwde. Verschrikt schoten de kleine visjes met wijd opengesperde oogjes weg, terwijl hun met kwikzilver besmette lichaampjes sidderden van onnoemelijke spanning.

De commandant zuchtte, haalde de periscoophendel omhoog en gaf vermoeid dezelfde orders van vier dagen tevoren, toen hij precies dezelfde koers in hetzelfde kwadrant van de oceaan had aangehouden, met dezelfde snelheid, met de grote, dreigende, flesvormige raketten volgens hun computergeheugen op San Francisco gericht.

Honderd kilometer verder ronkte de grote patrouillebommenwerper op een hoogte van 4000 meter voorbij, terwijl zijn bemanning stelselmatig de radarschermen aftaste en aan zwarte koffie lurkte.

In de buurt van Albuquerque luisterde de kolonel opnieuw naar de rapporten over de raketmagazijnen die o.a. de aankomst van drie nieuwe vrachten meldden, nu „veilig” opgeborgen in hun ondergrondse kluizen. Hij pronkte met het nieuwe gips om zijn linker enkel, een herinnering aan

een ijshelling en een lelijke val in Taos. De ontzette deur was tijdens zijn korte afwezigheid gerepareerd.

In Norad ging de routine van ogenblikkelijke wereldcommunicatie door – al zij het met meer precisie en waakzaamheid – nu opgevoerd door de luide protesten van het grote publiek en het dreigend onderzoek van Amerikaanse congresleden.

De onderzeeër slingerde zachtjes, wat plotseling spanning in de ogen van zowel de commandant als de bemanning bracht. Snelle orders brachten rapporten binnen uit alle sectoren. „Lichte botsing.” „Geen schade achter.” „Machines werken normaal.” „Alles veilig.”

Het moest één van de Californische grijze walvissen zijn geweest, die door deze ondiepe wateren naar het zuiden trekken.

De grote walvis hapte naar adem, terwijl nu de flanken van zijn reusachtig, met eendemosselen bedekte lichaam door de donkere wateren van de Stille Oceaan sneller op en neer bewogen en zijn tochten naar het wateroppervlak om lucht te happen veelvuldiger werden. Verderop getuigden de vaag zichtbare zandbanken van de woeste stranden van het kanaaleiland. De walvis spartelde in het ondiepe water, wierp zichzelf log in de branding en ging vormloos liggen, terwijl zijn flanken zacht op en neer bewogen, op het door de branding aangespoelde zand.

In de nevelige, vroege morgen verhaalden de schrille, rauwe kreten van de zeemeeuwen van de vondst. De eerste zeemeeuw streek neer en stond naast het blind-starende oog. □

Gemenebest

(Vervolg van pagina 17)

conflict veroorzaakte verdeeldheid in het Gemenebest en ook Singapore en Maleisië hadden hun rassentwisten. Zelfs Canada maakte kennis met enige onlusten en beroering toen enkele Frans-Canadese separatisten met een eigen Franssprekende natie van Canada wilden afscheiden.

En in Noord-Ierland (Ulster) is er rassenstrijd, zowel als politieke en religieuze strijd waardoor Ulster op het punt staat uiteengerukt te worden.

Waarom wordt deze rassenstrijd in het Gemenebest niet opgelost? De *London Daily Express* stelt het probleem als volgt:

„Het rassenprobleem zal op geen enkele conferentie opgelost worden. Het leefde onder ons sinds de dagen van Noachs zonen en zal nog heel lang in ons midden blijven voortbestaan”.

Er is een volledige verandering in het menselijk hart voor nodig, geen politieke conferenties, om de mens ertoe te brengen wederzijds respect te hebben voor rassen en nationaliteiten.

Het Gemenebest – met zijn groot cultureel, politiek en commercieel potentieel – is op het ogenblik verdeeld en staat op instorten omdat er geen wederzijdse geest van samenwerking is. Er is geen eenheid. En indien de tegenwoordige tendens niet onmiddellijk wordt omgeschaald, dan zal het Gemenebest de jaren zeventig niet overleven. □

BESTE LEEFTIJD OM TE TROUWEN

(Vervolg van pagina 6)

woorden het niet omschrijven kunnen. En gedurende al die jaren dat God ons zegende met vier kinderen en evenveel schoonzonen en schoondochters en elf lieve kleinkinderen, kende ons huwelijk voortdurend geluk dat met woorden niet beschreven kan worden. In feite kenden we meer geluk toen we de 70 jaar al voorbij waren dan we ooit tevoren gekend hadden omdat het steeds gelukkiger gegroeid was. WAT EEN ZEGEN!

Zou u niet graag hebben dat úw huwelijk ook zo gelukkig was? Volg dan deze goede raad op! Wees wijs! □

vooruitlopend nieuws

in de spiegel van het WERELDGEBEUREN

● **Opmars van Sovjetraketten**

De wankele vooruitzichten op wereldvrede en collectieve veiligheid hebben opnieuw een zware klap gekregen. Het heeft er nu alle schijn van dat een versnelde bewapeningswedloop pas goed begonnen is.

De vorderingen met het nucleaire non-proliferatieverdrag en de Strategic Arms Limitation Talks (SALT) in Wenen werden overschaduwed door recente dreigende ontwikkelingen in het nucleaire en raketwapenarsenaal der Sovjets.

Foto's vanuit Amerikaanse spionagesatellieten genomen, wijzen erop dat Russische technici ondergrondse lanceerbases voor nog grotere raketten dan tot nog toe gebruikt werden in gereedheid brengen.

Verdere inlichtingen onthullen dat de nieuwe raketten die in de vergrote ondergrondse lanceerinstallaties geplaatst moeten worden, met kernkoppen van niet minder dan 25 megaton uitgerust kunnen worden. Deze nieuwe monsterraket zal de vuurkracht van Ruslands tot nog toe grootste raket, de SS-9, verre overtreffen.

Het blijkt dat de Sovjets tegen het einde van dit jaar mogelijk 80 tot 100 monsterraketten kunnen opstellen!

Nu is de vrees onder de betreffende functionarissen: Staan de V.S. op het punt hun capaciteit tot terugslaan, ingeval de Sovjets éérs toeslaan met zware kernraketten, te verliezen?

Zelfs zonder deze ontwikkeling heeft de Sovjetunie de V.S. op het gebied van ICBM-raketten voorbijgestreefd – zij heeft er nu bijna 1500, vergeleken met 1054 op de grond gestationeerde V.S.-raketten. Aan de Amerikaanse militaire macht werden de laatste jaren geen op de grond geïnstalleerde raketten toegevoegd. Vergeleken met soortgelijke Amerikaanse raketten zijn de Russische ICBM-raketten doorgaans met veel krachtiger kernkoppen uitgerust.

Bovendien zijn de Sovjets snel hun aantal onderzeebootraketten aan het opvoeren. Medio 1971 zullen zij 400 van die raketten bezitten, vergeleken met 656 voor de V.S.

Sommige strategen van het Pentagon vrezen dat de V.S. verplicht zullen zijn hun defensieinspanningen op te voeren en dat zij een nog razender bewapeningswedloop zullen moeten aanwakkeren. Andere functionarissen vrezen dat de publieke opinie niet achter een dergelijke inspanning zal staan nu hogere militaire uitgaven zo impopulair zijn.

De grote vraag is nu: Betekent de nieuwe Russische opmars inzake raketten, te zamen met de breed opgezette opbouw van hun zeemacht, en speciaal hun onderzeedienst, enkel een voorbereiding tot een vreselijk schrikwekkend treffen met de westerse machten?

● **Gaat de oliekraan van Europa dicht?**

Tien jaar geleden maakte olie een derde van Europa's totale behoefte aan energie uit. Vandaag is dit bijna twee derde en het olieverbruik stijgt met twaalf procent per jaar. Dit is driemaal zoveel als het verbruik van tien jaar geleden. Volgens voorspellingen, berucht om hun kortzichtigheid, zal Europa's behoefte aan olie in 1980 verdubbeld zijn.

Een koortsachtige speurtocht rond de wereld naar nog niet aangeboorde bronnen van ruwe olie heeft de Europese afhankelijkheid van het Midden-Oosten niet kunnen veranderen. Nieuwe aardgasvelden in de Noordzee en in Nederland plus de verhoogde Nigeriaanse en Indonesische olieproductie kunnen de snelle groei in de behoefte alleen maar helpen compenseren.

Europa's afhankelijkheid van Arabische olie werd eind vorig jaar duidelijk merkbaar toen een snelle toename in het verbruik, te zamen met de sluiting van zowel het Suez-kanaal als de Transarabische olieleiding, in Europa een brandstoftekort veroorzaakten. Eind 1970 waren ook de vrachttarieven voor olie vanuit de Perzische Golf naar Europa zesmaal zo hoog als wat zij begin 1967 waren.

Onlangs eiste – en verkreeg – een consortium van olieproducerende landen een sterke prijsverhoging voor hun strategische koopwaar. Bovendien bestaat er nog de bedreiging van de krachtige Russische invloed in het Midden-Oosten en de toenemende sovjetzeemacht in de Indische Oceaan.

Elke ernstige onderbreking in de toevoer van het belangrijke „zwarte goud“ vanuit het Midden-Oosten of Noord-Afrika zou catastrofaal zijn voor de Europese economie. West-Europa is voor 85% van zijn oliebehoefte aangewezen op het licht ontvlambare Midden-Oosten en Noord-Afrika.

Voor de in hun olievoorziening zo kwetsbare Europeanen is de vraag in de jaren 70: Zal de olie uit het Midden-Oosten en Noord-Afrika onbelemmerd blijven vloeien om de industriële economie van brandstof te voorzien? En zo niet, welke drastische stappen zal een herrijzend Europa verplicht zijn te nemen om de toevoer van de onmisbare olie gaande te houden?

Het afgelopen jaar werd Europa zich meer bewust van zijn afhankelijkheid van het Midden-Oosten en de kwetsbaarheid van de olietoevoer. Overal in Europa gaan nu steeds meer stemmen op om een grotere rol in het Midden-Oosten en in de vreedzame regeling van de Arabisch-Israëliëse confrontatie te spelen. Europa en vooral de Europese Economische Gemeenschap zullen zeker meer betrokken willen zijn met dit gebied.

● Een bevolkingsexplosie — van schepen

Een recente toename in scheepsbotsingen in het Kanaal heeft de nadruk gelegd op een nieuw probleem op de internationale waterwegen.

In Londen werd onlangs een conferentie gehouden van de Internationale Kamer van Scheepvaart — die het grootste deel van 's werelds scheepstonnage vertegenwoordigt — om het probleem van de toenemende „bevolking van schepen” in het Kanaal aan te pakken. Het Kanaal is nu de drukste zeeëngte ter wereld en is snel op weg een kerkhof voor schepen te worden. Gemiddeld zijn er drie scheepsopstoppingen per week.

Twee factoren liggen aan dit probleem ten grondslag — Ten eerste, de grote toename in de wereldhandel over zee, en ten tweede de grotere afmetingen van de hedendaagse schepen. De wereldhandel neemt steeds sneller toe — op het ogenblik met ongeveer 8% per jaar. Ongeveer 99% van de internationale bulkhandel wordt per schip vervoerd. Om in deze behoefte te voorzien is de bruto tonnenmaat tussen 1960 en 1969 over de hele wereld verdrievoudigd. En Europa is de spil van deze toenemende handel.

Niettemin is het aantal schepen niet evenredig toegenomen. In plaats daarvan gaat de tendens veel meer naar schepen van grotere afmetingen om in de behoefte van de wereldhandel te voorzien.

Dit heeft aanleiding gegeven tot onvoorziene moeilijkheden. Sommige grote tankers — bij voorbeeld een schip van 200 000 ton met een diepgang van meer dan 18 meter — mogen varen op plaatsen waar zij maar drie voet vrije ruimte onder de kiel hebben. Dit komt overeen met enkele centimeters water voor een roeiboort. Sommige tankers raken grond, anderen lopen vast op verraderlijke zandbanken.

Sommige ervaren loodsen en navigators stellen voor een soort van zeepolitie in het leven te roepen met een verplicht tweerichtingssysteem in het Nauw van Calais. Deze politie zou dan de macht hebben arrestaties te verrichten en het gezag moeten hebben overtreders zware boetes op te leggen. Dit zou alleen mogelijk zijn door samenwerking tussen de Europese landen — voornamelijk tussen Groot-Brittannië, Frankrijk en Duitsland.

Persoonlijk

van

Herbert W. Armstrong

(Vervolg van pagina 1)

in Israël, waar zojuist 78 studenten van Ambassador College zijn aangekomen om de zomer te besteden door aan ons enorme archeologische project ten westen en zuiden van de Tempelberg in Jeruzalem te werken. En dat is zo ver in oostelijke richting als ik deze keer zal gaan. Ik

Een hartelijk bezoek

December j.l. toen ik mevrouw Gandhi ontmoette, deden geruchten de ronde over mevrouw Gandhi's „veronderstelde” ommezwaai naar links en over haar „veronderstelde” autocratische neigingen. Men had mij verteld dat ik haar koud, hooghartig en aanmatigend zou vinden. Er werd voorspeld dat er een botsing op til was tussen haar en de leiders van de conservatieve oppositie.

Ik vond haar geheel het tegenovergestelde. Evenals bij andere ontmoetingen met staatshoofden werd ik vergezeld door

Mevr. Indira Gandhi ontvangt een geschenk van Steuben-kristal van de heer Herbert W. Armstrong (links) die vergezeld werd door de heer Stanley R. Rader, algemeen adviseur van Ambassador College.

Foto: Ambassador College

verlang er niet naar het door cholera getroffen gebied zelf in ogenschouw te nemen. Gisteravond voerde het Internationaal Cultureel Centrum voor Jongeren een speciaal programma op ter verwelcoming van de Ambassador-studenten. Ambassador College neemt voor de helft deel aan dit cultureel centrum voor jongeren, evenals in het archeologisch project. Het centrum werd gesticht door de minister van toerisme Moshe Kol en Eleanor Roosevelt. Morgenavond wordt er te mijner ere een speciaal diner gegeven in het Koning David Hotel te Jeruzalem. Mijn zoon Garner Ted en ons televisieteam komen vrijdag aan om een t.v.-documentaire over Israël en de situatie in het Midden-Oosten te maken.

de heer Stanley R. Rader, onze algemene juridische adviseur, en door de heer Osamu Gotoh, voorzitter van de afdeling Aziatische Studies op Ambassador College. We vonden mevrouw Gandhi buitengewoon hartelijk, een charmante persoonlijkheid met een vriendelijke glimlach.

En slechts enkele dagen na ons bezoek ontbond ze inderdaad het parlement en kondigde ze aan dat zeer spoedig verkiezingen gehouden zouden worden. Toen we in februari weer door New Delhi kwamen, bevond ze zich niet in de hoofdstad, maar was ze op tournee kort voor de verkiezingen, die ze won met een overrompelende meerderheid. Haar macht werd versterkt in een mate die haar tegenstanders geheel niet verwachtten.

HET INDIA VAN NU — India, dat te kampen heeft met een massaal bevolkingsvraagstuk, is gestart met een uitgebreid programma voor gezinsplanning. Een onderdeel van de voorlichting geschiedt door middel van aanplakborden die door geheel India op strategische punten worden geplaatst. Het bord uiterst links vertelt de mensen dat een gelukkig gezin beperkt moet blijven tot niet meer dan twee of drie kinderen en adviseert een dokter te raadplegen. Ondertussen (rechts boven) wordt het bevolkingsvraagstuk verergerd door de vluchtelingen uit Pakistan. De foto's midden en onder laten andere terreinen zien, waarop India naar verbetering streeft — huisvesting en landbouw.

Foto's: World Wide (bovenste foto's)
Ambassador College (links onder en midden)

dent van het land met de op één na grootste bevolking ter wereld uit dat Ambassador College graag zijn televisieteam zou willen sturen om een televisiedocumentaire over India te maken. Mevrouw Gandhi antwoordde dat ze een televisieproductie over India door Ambassador College zou toejuichen. Ik had haar beloofd dat India's problemen onpartijdig en eerlijk en op leerzame wijze zouden worden weergegeven.

Mevrouw Gandhi drukte vervolgens haar grote belangstelling uit voor de landbouwkundige experimenten op de campussen van onze colleges in Texas en Engeland. Desgevraagd legde ik vrij uitvoerig deze werkzaamheden en de verheugende resultaten die bereikt worden uit.

Analyses van nationale vraagstukken

Vervolgens vroeg ik de minister-president om ons te vertellen over de problemen van India en ook over haar problemen als hoofd van de regering — en over tot dusver gemaakte vorderingen. Toen sprak zij ononderbroken (met uitzondering van notities over de aankomst van ministers van het kabinet voor hun afspraken met haar en die haar door een secretaris ter hand werden gesteld). Maar ze wees onderbrekingen van de hand en beantwoordde gedurende de volgende twintig minuten mijn vraag.

Zij legde eerst uit dat India ontzaglijke problemen heeft op elk gebied. Alle problemen waarmee de mensheid geconfronteerd wordt, treft men ook in India aan. Maar ze was zeer bezorgd over het feit dat journalisten, televisieproducenten en commentatoren en andere schrijvers en waarnemers in gebreke blijven om nauwkeurig nota te nemen van de manier waarop India poogt elk van de problemen aan te pakken en er verbetering in aan te brengen. Ook laten ze dikwijls na de vorderingen te vermelden die India gemaakt heeft gedurende haar korte geschiedenis als onafhankelijke natie sinds 1947.

Mevrouw Gandhi legde uit dat de meeste problemen van India voortkomen uit de onmetelijke bevolking, haar enorme geboortecijfer, en haar agrarische hulpbronnen — of beter het gebrek daaraan. Ter vergelijking vermeldde ze dat de bevolking van India elk jaar evenveel toeneemt als de gehele bevolking van Australië bedraagt. India stelt alles in het werk om het geboortecijfer omlaag te brengen, maar er

zal onderricht en tijd voor nodig zijn.

Agrarische hervormingen hebben plaats gevonden. Grote vorderingen zijn gemaakt in de agrarische productie, maar er zijn aanzienlijke tegenslagen geweest door de natuurelementen. Als bevoeiing meer algemeen verbreid wordt, zullen vele agrarische noden gelenigd worden. Ondertussen is India dankbaar voor de hulp ontvangen van de Verenigde Staten en van elders.

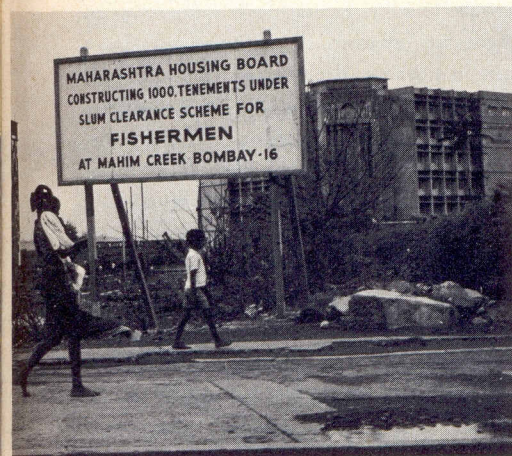
De minister-president stelde veel belang in het wereldomvattende algemene ontwikkelingsprogramma van Ambassador College en zij merkte op dat de behoeften van India op het gebied van onderwijs beduidend geholpen zouden worden door zulk een programma. Maar dat, wederom, er veel tijd nodig zou zijn om India's onderwijssysteem te verbeteren. Er waren pogingen gedaan om onderwijs verplicht te stellen, maar de middelen om het verplichte onderwijs door te voeren lagen niet voor het grijpen.

Ik vermeldde mijn besprekingen met president Marcos van de Filipijnen en zijn „groene revolutie”. Mevrouw Gandhi zei dat ze wel degelijk op de hoogte was van de op de Filipijnen gemaakte vorderingen en wees er op dat India ook met rasse schreden vorderde met zijn „groene revolutie”.

Ik vermeldde, of misschien merkte zij het zelf op, onze binding met de Hebreeuwse Universiteit te Jeruzalem en er ontstond een korte discussie over het kibboetsstelsel. Zij wekte de indruk dat zij enige belangstelling had voor de aanpassing van dergelijke coöperatieve inspanningen in India.

Mevrouw Gandhi zei dat India geconfronteerd was met het steeds erger wordende probleem van de vluchtelingen uit Oost-Pakistan. Deze vluchtelingen kwamen op dat moment met ongeveer 1500 personen per dag India binnen, maar enige tijd later vluchtten vele duizenden per dag naar India. Velen van hen gingen naar Calcutta en verslechterden de toestanden, die daar toch al erg waren, in toenemende mate. Zij vestigde onze aandacht op de toenemende politieke en burgerlijke tweedracht in Oost-Pakistan, alsmede in Calcutta ten gevolge van het vluchtelingenprobleem.

Mevrouw Gandhi beweerde nadrukkelijk dat de democratie in India zou zegevieren ondanks de geruchten van het tegenovergestelde. Ze zei dat zij zelf zeer

Toen ze ons in haar kantoor in het parlamentsgebouw in New Delhi ontving, gaf ik haar een kunstwerk van Steuben-kristal ten geschenke. Eer ik de voor Steuben karakteristieke roodlederen geschenkdooos kon openmaken, lichtte haar gezicht op met een blijde glimlach en riep ze uit: „Ha, iets van dat mooie Steuben-kristal”. Ze zei dat ze het Steuben-kristal altijd al bewonderd had. Haar vader, wijlen minister-president Nehroe, had verscheidene geschenken van deze vorm van kunst ten geschenke gekregen. Het wordt vaak aan staatshoofden ten geschenke gegeven.

Ik overhandigde mevrouw Gandhi een exemplaar van de laatste PLAIN TRUTH en het boekje *This is Ambassador College*. Ze keek ze met grote belangstelling in en knikte toestemmend naar de heer Gotoh om haar te fotograferen terwijl ze ze las.

Vervolgens legde ik de minister-presi-

HOE uw abonnement op De ECHTE WAARHEID betaald wordt

Velen vragen zich af: „WAAROM kan ik zelf mijn abonnement niet betalen? HOE kunt u een tijdschrift van zo'n gehalte uitgeven zonder advertentie-inkomsten?”

Deze organisatie werkt op een manier die niemand ooit toegepast heeft. Dit gehele wereldomvattende werk is zeer klein begonnen. De hoofdredacteur had in 1933 in Eugene, Oregon, VS, een serie lezingen gehouden over de wetten voor succes in het leven. Het mislukken van de enkeling én de collectieve problemen van de gehele wereld zijn de resultaten van verkeerde principes, die de drijfveren van onze menselijke samenleving uitmaken.

De levensopvatting van deze wereld werkt volgens de filosofie die het *ik* in het middelpunt zet — de filosofie van het krijgen, verwerven, nemen; van afgunst, jaloezie en haat. De lezingen keerden deze aanpak geheel en al om en lieten zien dat de weg naar *werkelijk succes* — vrede, geluk en overvloedig welzijn — *de weg* is van onbaatzuchtige belangstelling voor anderen gelijk aan die voor het ego, m.a.w., de weg van geven, dienen en samenwerking.

De reactie hierop was verrassend en enthousiast. Een aantal levensonderging een radicale ommezwaai. Het radiostation KORE en ongeveer een twaalf andere mensen met zeer beperkte middelen, boden aan regelmatig bij te dragen om via de radio meer mensen van deze kennis op de hoogte te stellen.

Zeven jaar lang had de hoofdredacteur zich een maandblad voorgesteld met de naam *The PLAIN TRUTH*. Door het op een mimeograaf te „drukken” lag de weg daartoe nu open.

De eerste week van januari 1934 kwam het programma *The WORLD TOMORROW* (*De WERELD VAN MORGEN*) voor het eerst in de ether. Op de eerste februari van

dat jaar maakte *The PLAIN TRUTH* haar heel bescheiden debuut. De reactie erop was verheugend. Het was iets *anders* — iets *goeds* — iets wat *broodnodig* was — iets dat sprankelend van leven was!

Er werd niet om bijdragen gevraagd. Het verkondigde de weg van het *geven* en het programma moest toepassen wat het voorstond. Een klein aantal financiële medewerkers sloot zich *vrijwillig* bij ons aan. Langzaam maar zeker werden luisteraars en lezers vrijwillige Medewerkers. Zij wilden graag een aandeel hebben in het uitbreiden van dit unieke en zo nodige Werk.

De groei scheen langzaam, maar hij was regelmatig en ononderbroken, en bedroeg ongeveer 30% per jaar. Die groei heeft 36 jaar lang aangehouden. Wij stonden de WEG van het *GEVEN* voor, niet die van het nemen. Voor ons tijdschrift of andere literatuur een prijs te bedingen leek ons hiermee niet in overeenstemming te zijn en daarom hebben wij het nooit gedaan.

Hoewel u niet voor uw eigen abonnement kunt betalen, aanvaarden wij in dank bijdragen die vrijwillig gegeven worden. Wij verzoeken het publiek echter nooit om geldelijke steun.

Wij *geloven* in wat we doen en in DE MANIER waarop het gedaan wordt. Onze steeds groeiende kring van vrijwillige Medewerkers gelooft er ook in en geeft blijmoedig van hun inkomen, opdat wij, met hen, deze waardevolle geheimen voor succes aan een steeds groter aantal lezers, luisteraars en kijkers kunnen *GEVEN*. Deze activiteiten oefenen nu een dynamische invloed uit op 150 miljoen mensen over de gehele wereld.

Onze Medewerkers sluiten zich bij ons aan in een oprecht DANK U WEL omdat u ons het genoeg gunt u van dienst te kunnen zijn. Het schenkt ons een blijvende vol-doening.

sterk in democratische instellingen geloofde en er van overtuigd was dat deze door haar volk met succes overgenomen waren.

Ik refereerde toen aan het Palestijnse vluchtelingenprobleem in het Midden-Oosten. Ik stelde mevrouw Gandhi op de

hoogte van het streven van Ambassador College de wereldvrede en wederzijds begrip alom te bevorderen en legde uit hoe Ambassador College hulp had verleend aan het vluchtelingenprobleem van de Jordaanse regering door het kopen van radiozendtijd. Ik stelde de minister-president

ook op de hoogte van onze steun aan het Internationaal Cultureel Centrum voor Jongeren te Jeruzalem waar jonge Arabieren en jonge Israëli's elkaar ontmoeten en leren de gewoonten, tradities en individuele verschillen van de ander te eerbiedigen.

Ik zette vervolgens uiteen dat ik onlangs een bezoek gebracht had aan vice-president Allon van Israël en dat de heer Allon zijn allervriendelijkste groeten aan mevrouw Gandhi zond en grote bewondering uitsprak voor haar en haar vader, de heer Nehroe. Vice-president Allon had mij gevraagd de Indiase minister-president mede te delen dat hij het diep betreunde dat India geen diplomatieke betrekkingen met Israël onderhield en dat zij dientengevolge niet in staat was de problemen van het Midden-Oosten uit de eerste hand te vernemen vanuit Israëls gezichtspunt. Mevrouw Gandhi haalde de schouders op en legde uit waarom de regering van India niet in staat was diplomatieke betrekkingen met Israël aan te knopen. Zij drukte bewondering voor Israël uit, evenals medeleven met de problemen van Israël, maar ze zei dat haar problemen met betrekking tot Israël erg ingewikkeld waren vanwege Pakistan, een Mohammedaanse staat.

Mevrouw Gandhi zei dat ze vele goede dingen over Ambassador College en mijzelf vernomen had van president Giri en van haar minister van voorlichting. Ze zei dat ze met grote belangstelling uitzag naar onze artikelen over India en naar een televisieproductie van de WERELD VAN MORGEN over de problemen van het hedendaagse India. Zij nodigde ons vervolgens hartelijk uit haar weer te bezoeken.

Dit schrijven ONZE LEZERS

(Vervolg van binnenzijde voorpagina)

Ik heb af en toe eens een artikeltje gelezen, b.v. over de evolutietheorie, en ik ben tot de slotsom gekomen dat ik behoor tot de 5 à 10% van de abonnees die hun abonnement niet verlengd wensen te zien.

„Het motief tot deze stap was weer een artikel over de evolutietheorie; naar mijn mening gaat u lang niet ver genoeg met uw kritiek op deze dwaalleer. U signaleert alleen maar dat het fout zit.”

A. de H., Zuidhorn

UITZEND- TIJDEN

De WERELD VAN MORGEN

IN EUROPA

In het Engels -

RADIO MANX - 188 m (1594 kHz) - zondags: 14.45 en 19.45; 's maandags t/m zaterdags: 10.30 en 19.30 - 89 & 91 FM - zondags: 19.45; 's maandags t/m zaterdags: 19.30.

In het Frans -

RADIO LUXEMBURG - 1239 m - 's maandags: 5.30; dinsdags en vrijdags: 5.15; donderdags: 5.10.

EUROPA Nr. EEN - Felsberg, Saar, Duitsland - 1647 m (182 kHz) - zondags: 6.15; 's woensdags en zaterdags: 5.27.

In het Duits -

RADIO LUXEMBURG - 49 m (6090 kHz) en 208 m (1439 kHz) - zondags: 6.05; 's maandags, dinsdags en vrijdags: 5.00.

In het Spaans -

RADIO MIRAMAR - Porto, Portugal - 382 m - zaterdags: 22.30.

IN CANADA

In het Frans -

CJSA - Ste-Agathe-des-Monts, Quebec - 1230 kHz - 's maandags, 's woensdags, vrijdags: 18.30.

CFMB - Montreal - 1410 kHz - zondags en zaterdags: 17.00.

In het Engels -

CKY - Winnipeg - 580 kHz - zondags: 7.00; 's maandags t/m zaterdags: 5:30.

CKFH - Toronto - 1430 kHz - zondags: 10.00; 's maandags t/m zaterdags: 6.00.

CKOY - Ottawa - 1310 kHz - 's maandags t/m zaterdags: 5.30.

CFMB - Montreal - 1410 kHz - zondags: 13.30; 's maandags t/m zaterdags: 6.30.

IN MIDDEN- EN ZUID-AMERIKA

In het Frans -

4VBM - Port-au-Prince, Haïti - 1430 kHz - 's woensdags: 19.45.

4VGM - Port-au-Prince, Haïti - 6165 kHz - 's woensdags: 19.45.

RADIO ANTILLES - Montserrat, Kleine Antillen - 930 kHz - 's maandags, donderdags en zaterdags: 20.45.

RADIO CARAIBES - St. Lucia, Kleine Antillen - 840 kHz - 's maandags t/m vrijdags: 6.15.

In het Engels -

RADIO BARBADOS - Pine Hill, Barbados - 795 kHz, - zondags: 10.30; 's maandags t/m vrijdags: 9.30; zaterdags: 11.00.

ZFB 1 - Radio Bermuda - 960 kHz - dagelijks: 13.30.

GUYANA BROADCASTING SERVICE - Georgetown - 560 kHz - zondags: 13.30; 's maandags t/m zaterdags: 13.00.

JAMAICA BROADCASTING -

Kingston - 560 kHz - dagelijks: 24.00.
Mandeville - 620 kHz - dagelijks: 24.00.

Montego Bay - 700 kHz - dagelijks: 24.00.

Port Maria (Port Galina) - 750 kHz - dagelijks: 24.00.

RADIO GUARDIAN - Trinidad - 's maandags t/m zaterdags: 22.00; zondags: 18.15.

RADIO ANTILLES - Montserrat, Kleine Antillen - 930 kHz - dagelijks: 18.30.

In het Spaans -

XESM - Mexico 12, D.F. - 1470 kHz - zondags: 9.00.

RADIO LA CRONICA - Lima, Peru - 1320 kHz - zondags: 19.00.

WIAC - San Juan, Puerto Rico - 740 kHz, 102,5 FM - zondags: 9.30.

RADIO CORPORACION C.B. 114 - Santiago, Chili - zondags: 9.15.

IN AZIË

In het Engels -

DZAG - Manila - 960 kHz - dagelijks: 20.00.

KSBK - Okinawa - 880 kHz - zondags: 12.06.

HSAAA - Bangkok, Thailand - 600 kHz - zondags: 9.30; 's maandags t/m zaterdags: 22.05.

IN AFRIKA

In het Engels -

RADIO LOURENÇO MARQUES, MOÇAMBIQUE - 92 m (3301 kHz) en 60 m (4925 kHz) - 's maandags, 's woensdags en zaterdags: 22.00; dinsdags, donderdags en vrijdags: 22.30.

IN AUSTRALIË

In het Engels -

2KY - Sydney - 1020 kHz - 's maandags t/m 's woensdags: 20.30.

3BA - Ballarat - 1320 kHz - zondags t/m donderdags: 21.30; vrijdags: 16.30.

4BK - Brisbane - 1300 kHz - zondags t/m vrijdags: 22.30.

7HT - Hobart - 1080 kHz - zondags t/m vrijdags: 19.30.

IN DE VERENIGDE STATEN

In het Engels -

WEVD - New York - 1330 kHz, 97,9 FM - dagelijks: 22.00.

KGBS - Los Angeles - 1020 kHz, 97,0 FM - zondags: 10.00; 's maandags t/m zaterdags: 6.00.

KIRO - Seattle - 710 kHz - 's maandags t/m vrijdags: 22.30.

WEDO - Pittsburg - 810 kHz - 's maandags t/m zaterdags: 7.30.

WEAW - Chicago - 1330 kHz - 's maandags t/m zaterdags: 0.15 en 8.00.

WWL - New Orleans - 870 kHz - 's maandags t/m zaterdags: 22.30.

KSL - Salt Lake City - 1160 kHz - dagelijks: 5.30 en 23.15.

Een volledige lijst van uitzendtijden wordt u op aanvraag gaarne toegestuurd.

Stop de wereld

„In uw no. 6 heeft mij in het bijzonder getroffen uw artikel 'Stop de wereld... ik wil eraf'. Hierin wordt wel de vinger gelegd op zeer trieste gevoelige plekken in de samenleving van de huidige tijd.”

H.A.J.W., Bussum

„Door het insturen van een bon uit één van uw advertenties ben ik in aanraking met uw tijdschrift gekomen. In het begin deden uw artikelen mij niet zoveel (misschien omdat ik nog vrij jong ben),

maar tegenwoordig mag ik uw tijdschrift graag lezen, te meer ook daar er zo'n verscheidenheid aan artikelen in staan. Zo ook het artikel 'Stop de wereld' in *De ECHTE WAARHEID* van juni. Uw uitnodiging het boekje *De ideale wereld van morgen* aan te vragen wil ik hierbij aannemen.”

K.B., Huizen

Studenten

„Enige tijd geleden las ik een door u uitgegeven geschrift over de twijfelachtigheid van de huidig geldende opvattingen

van de evolutieleer. De titel is *Een vleugellamme theorie*. Als student in de biologie ben ik geïnteresseerd in deze materie. Ik verzoek u mij een exemplaar toe te zenden.”

A. J. D., Amstelveen

„In verband met mijn studie lees ik naast de normale dagbladen, nog twee weekbladen en acht maandbladen. Ik moet eerlijk bekennen dat ik *De ECHTE WAARHEID* het meest zin- en waardevolle blad vind.”

J. v.d. E., Dortmund, West-Duitsland

IN DIT NUMMER

★ **WAT IS DE BESTE LEEFTIJD OM TE TROUWEN?**

Waarom zijn er zoveel ongelukkige huwelijken? Waarom neemt het percentage aan echtscheidingen toe? Welke kans heeft een tienerhuwelijk om te slagen? Bestaat er een ideale leeftijd om te trouwen? Hier zijn de antwoorden, ontleend aan een schat van ervaring aan huwelijksraadgevingen. Zie blz. 2.

★ **NUCLEAIRE NACHTMERRIE – GAAT HET GEBEUREN?**

Tegenwoordig zou een oorlog, een kernramp die de gehele mensheid kan uitroeien, gewoon per ongeluk uit kunnen breken. Een ongelukje zou de wereld in een nachtmerrie van verwoesting kunnen storten. De regeringen wedijveren om een bewapeningsvoorsprong, terwijl ze een koers trachten te sturen tussen een oorlog die niet gevochten mag worden en een vrede die buiten hun bereik blijft. Zie blz. 7.

★ **ZAL HET GEMENEBEST DE JAREN ZEVENTIG OVERLEVEN?**

Engeland staat voor een van de ernstigste crises sinds de oorlogsjaren. Het Gemenebest is in moeilijkheden. Lees in dit artikel over de Gemenebestconferentie die het Britse Gemenebest bijna deed tuimelen. Zie blz. 13.

★ **WAT ER NODIG IS OM WOESTIJNEN IN BOUWLAND TE VERANDEREN**

Een van de kostbaarste benodigdheden om woestijnen te doen „bloeien als een roos” is WATER. Lees over de verbazingwekkende plannen van wetenschapsmensen om bergen te klieven, continenten te verdelen, en het pakijns van de poolgebieden te smelten — alles in de hoop om miljoenen mensen water en een aangenaam klimaat te bezorgen. Zie blz. 18.